

ДО
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ШУМЕН

Ж А Л Б А

ОТ
РИ „СВИДЕТЕЛИТЕ НА ЙЕХОВА В БЪЛГАРИЯ“ -
Седалище: гр. София 1618, бул. „Цар Борис III“ № 227; кв. Павлово; тел. +359 2-9559-590;
представявано от ЕКХАРД ДЕЙВИД НИКЛАУС, ЕГН
в качеството си на председател на Съвета на старейшините на религиозната институция, и

АРКАДИУШ КЖИШТОФ ЗАКЖЕВСКИ, ЛНЧ
с адрес гр. Шумен, бул. Петър Берон № 42, ап.2 – лично, и

КРАСИМИР ДИНЧЕВ ВЕЛЕВ, ЕГН с адрес гр. София 1618, бул. „Цар Борис III“ № 227; кв. Павлово – лично.

СРЕЩУ: Общински съвет Шумен

против чл. 5 ал. 5, 6 и 7 от НАРЕДБА № 1 ЗА ПОДДЪРЖАНЕ И ОПАЗВАНЕ НА ОБЩЕСТВЕНИЯ РЕД НА ТЕРИТОРИЯТА НА ОБЩИНА ШУМЕН, (Приета с Решение № 578 от 11.03.2010 г., в сила от 17.04.2010 г., изм. и доп. с Реш. № 888 от 18.12.2014 г., изм. и доп. с Реш. № 920 от 17.02.2015 г., изм. с Реш. № 9 от 17.12.2015 г., изм. и доп. с Реш. № 81 от 25.02.2016 г., изм. с Реш. № 203 от 30.06.2016 г., изм. с Реш. № 348 от 22.12.2016 г. на ОбС Шумен),

на основание чл.185 и следващите от АПК

УВАЖАЕМИ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ,

ЧАСТ I—РЕЗЮМЕ

1. Тази жалба е срещу чл. 5 ал. 5, 6 и 7 от НАРЕДБА № 1 За Поддържане и опазване на обществения ред на територията на Община Шумен, (с измененията), наричана по-нататък за краткост „Наредбата“.

2. Атакуваните разпоредби на Наредбата налагат забрана за мирни религиозни дискусии между приятели, съседи и други по улиците, в други обществени места и дори в частни жилища. Пълна забрана се налага и върху разпространяването на мирна религиозна литература. Въпреки това, подобна забрана не се налага на други форми на нетърговска дейност или реч, включително политическата реч. Наредбата е дискриминационна и в грубо нарушение на правата на свобода на религията и свободата на изразяване, гарантирани от членове 37, 39 и 41 от Конституцията на Република България и членове 9 и 10 взети самостоятелно и във връзка с член 14 от Европейската конвенция за правата на човека („Европейската конвенция“).

3. Жалбоподателите искат този Уважаем съд да обяви, член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата за противоконституционни и недействителни. В очакване на окончателното решение по това дело, жалбоподателите искат Уважаемият съд да спре действието на член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата, така че да не може да се използва, за да се пречи на конституционните права на жалбоподателите и на други лица, законно пребиваващи на територията на град Шумен.

ЧАСТ II—ФАКТИ

A. Жалбоподателите имат право да обжалват Наредбата

4. Свидетелите на Йехова са християнска религия законно регистрирана в почти всички страни по света. Те наброяват повече от 8 200 000 члена с повече от 19 000 000 души посещаващи техните религиозни служби по света.

5. Свидетелите на Йехова имат повече от 5 500 членове и поддръжници в България, които посещават техните религиозни служби.

6. Основен принцип на религиозните вярвания на Свидетелите на Йехова е публично да дават свидетелство. Техния официален уебсайт, www.jw.org, обяснява:¹

„Исус Христос казал на последователите си: „Правете ученици сред всички народи.“ (Матей 28:19, 20) Когато изпратил учениците си да проповядват, той им заръчал да търсят хората по домовете им. (Матей 10:7, 11–13) След смъртта му първите християни продължили да известяват посланието си „пред всички и от къща на къща“. (Деяния 5:42; 20:20) Ние следваме техния пример и смятаме, че проповядването от врата на врата е резултатен начин да стигнем до хората.“

¹ <https://www.jw.org/bg/свидетели-на-йехова/често-задавани-въпроси/от-врата-на-врата/>
Вижте също информацията в раздела „За нас“ > „Дейност“ на <https://www.jw.org/bg/>

7. Жалбоподателят РИ „Свидетелите на Йехова в България“ (наричан по-нататък „Религиозната организация“) за последно е правно пререгистрирана на 9 октомври 1998 г. (*Приложение 1*) Както се казва в § 6(1) от нейния Устав, Религиозната организация „извършва проповедна дейност, използва различни публикации и периодични издания, отпечатани в страната или внесени от други страни, редовно организира християнски събрания, конгреси, [и] беседи...“ (*Приложение 2*) Наредбата и нейните допълнителни разпоредби сериозно пречат на тази религиозната дейност.

8. Религиозната организация също може да подаде тази жалба от името на повече от трийсет Свидетелите на Йехова, които живеят в Шумен, всеки от които е пряко засегнат от ограниченията, наложени от Наредбата за тяхната мирна религиозна дейност. В делото *Ша'ар Шалом Ве Тседек срещу Франция* ([GC], № 27417/95, ЕСПЧ 2000-VII, абз. 72), Голямата камера на Европейския съд по правата на човека („ЕСПЧ“) постанови, че „църковен или религиозен орган може, като такъв, да упражнява за сметка на своите последователи, правата гарантирани по член 9 от [Европейската] конвенция [за правата на човека]“ („Европейската конвенция“).²

9. Жалбоподателят Аркадиуш Кжиштоф Закжевски е потърпевш. На него му беше съставен акт за установяване на административно нарушение. Въпреки, че наказателното постановление и наложената глоба бяха отменени, той продължава да осъществяват своята мирна религиозна дейност в Шумен и е изложен на риск от допълнителни глоби и съдебно преследване по обвинение, че нарушава някои от членовете на Наредбата.

10. Освен това член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата несъмнено засяга неограничен брой лица. Ето защо, всеки от жалбоподателите има законното право да подаде тази жалба по силата на членове 65 и 185 и сл. от *Административнопроцесуалния кодекс* („АПК“) и член 45 (3) от *Закона за местното самоуправление и местната администрация* (ЗМСМА).

В. Оспорваните разпоредби на Наредбата

11. Членовете от Наредбата гласят:

Чл.5. Забранява се:

---

² Това заключение е потвърдено в много случаи на Европейския съд, включително: *Бесарабска митрополитска църква и други с/у Молдова*, № 45701/99, ЕСПЧ 2001-XII, абз. 101; и *Асоциация на Свидетелите на Йехова срещу Франция*, № 8916/05, 30 юни 2011, абз. 51.

(5) Извършване на религиозни обреди и служби и предоставяне на помещения за това в културни институти, училища, младежки и детски обекти за нетрадиционните според Конституцията на Република България и Закона за вероизповеданията религии.

(6) (нова, с Реш. № 81 от 25.02.2016 г.) Забранява се извършването на религиозна пропаганда по домовете на гражданите.

(7) (Предишна ал. 6, изм. с Реш. № 81 от 25.02.2016 г.) На фирми и сдружения, регистрирани според българското законодателство да осъществяват на разстояние по малко от 400 м. от детските обекти, учебни заведения и културни институти публична религиозна дейност в нетрадиционните според Конституцията на Република България и Закона за вероизповеданията религии.

12. Веднага се вижда, че тези разпоредби сериозно ограничават или отричат неприкосновеното право на свобода на религия и свободата на изразяване, гарантирана от член 37, 39 и 41 от Конституцията и членове 9 и 10 от Европейската конвенция.

13. Общинските съвети в Бургас, Кюстендил, Стара Загора и Карлово бяха приели Наредби, които съдържаха подобни членове като Наредбата в Асеновград. С Решение № 158 на Кюстендилски административен съд по адм. дело № 161/2016 г., Решение № 1591 на Административен съд Бургас по адм. дело 1035/2016 г., Решение № 74 на Административен съд Стара Загора по адм. дело 484/2016 г. и Решение № 1072 на Административен съд Пловдив по адм. дело 3000/2016 г. четирите Наредби бяха обявени за нищожни и противоконституционни и незаконосъобразни. (Приложение 3, 4, 5 и 6)

ЧАСТ III – ПРАВНИ АРГУМЕНТИ

С. Общинският съвет Шумен не е имал правомощията да приеме Наредбата

14. Основните права на свобода на религията и свободата на изразяване в Република България, могат да бъдат регулирани само на национално ниво и само с помощта на закони, приети от Народното събрание. (Закон за нормативните актове, член 3(1))

15. В упражняването на тази законна власт, Народното събрание приема Закона за вероизповеданията, който гарантира *inter alia*:

- Правото „свободно ... да избира, променя и изповядва“ религиозни убеждения — Член 2(2)
- „свободно и безпрепятствено упражняване на правото на вероизповедание” — Член 4(3)

- Правото на изразяване на верско убеждение „чрез разпространяване на съответното убеждение устно, печатно, с помощта на електронни медии ... и други“ — Член 5(1)
- Правото на изразяване на верско убеждение „частно“ и също „когато изразяването му може да стане достъпно и за хора, непринадлежащи към съответната религиозна общност“ — Член 5(3)
- Правото свободно „да се пишат, издават и разпространяват религиозни публикации“ — Член 6(1).5
- Правото „да организират публична дейност и извън молитвените си домове“ — Член 12(2)
- Правото на изразяване на верско убеждение по всякакъв начин стига той да не е „насочен срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица.“ — Член 7(1), 7(3)

16. Член 34 от Закона за вероизповеданията уточнява, че само Министерски съвет е упълномощен да провежда държавната политика в областта на религията и вероизповеданията. На органите на местното самоуправление не е дадени тази власт. Вместо това, на тях са дадени правомощия само по въпроси от „местно значение“, които не включват религиозни въпроси. (*Закон за местното самоуправление и местната администрация*, член 17; *Административно-процесуален кодекс*, член 76 (3)). Този факт се потвърждава и от решението от 02 ноември 2015 г. на Районен съд Кюстендил по дело № 287. (*Приложение 10*)

17. Дори ако Общински съвет Шумен имаше правомощията да приеме наредба за религията, каквато няма, то Наредбата може да бъде прието само „за прилагане на ... нормативен акт от по-висока степен.“ (*Закон за нормативните актове*, член 2 (1) , 7 (2)) С други думи, Наредбата може да бъде приета само за изпълнение на правата, гарантирани от Закона за вероизповеданията. Въпреки това, отколкото по-скоро да приложи тези права, Наредбата незаконно забранява и строго ограничава правата, гарантирани от членове 2 до 12 от Закона за вероизповеданията.

18. Поради гореизложените причини, Общински съвет Шумен не е имал властта и правомощията да приеме член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата и той трябва да бъде обявен за противоконституционен.

D. Нарушение на Конституцията и Европейската конвенция

19. Конституцията на България, Член 5(1), определя, че „Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат.“ Член 5(4) от Конституцията гласи,

---

Жалба на „Свидетелите на Йехова в България“ и др.

че в международен договор, ратифициран от България, като Европейската конвенция , „са част от вътрешното право на страната ... [и] имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.“ Това също е потвърдено от Член 5 от *Административнопроцесуалния кодекс*.

1. Нарушение на правото на свобода на религията и свободата на изразяване

20. Правото на свобода на религията и свободата на изразяване се прилагат за отделните вярващи, както и за религиозни организации. В *Хасан и Чауш срещу България* (№ 30985/95, § 60, 26 октомври 2000) Голямата камера на ЕСПЧ постанови:

„Съдът напомня, че свободата на мисълта, съвестта и религията е една от основите на демократичното общество по смисъла на Конвенцията. Плурализмът, който е неделима част от демократичното общество, трудно завоювана спечелена през вековете, зависи от нея (вж. *Сериф срещу Гърция* [Serif v. Greece], № 38178/97, абзац 49, ЕСПЧ 1999-IX г. и решение по делото *Кокинакис срещу Гърция* [Kokkinakis v. Greece] от 25 май 1993 г., Поредица А № 260-А, стр. 17 - 18, абзаци 31 и 33).“

„Докато религиозната свобода е преди всичко предмет на собственото съзнание, тя също, между другото, предполага и свободата да се изповядва религия, индивидуално и насаме, или колективно с други лица, публично в кръга на тези, с които лицето споделя същата вяра. Чл. 9 изброява формите, които изповядването на дадена религия или вяра, може да приеме, а именно - богослужение, обучение, религиозни обреди и ритуали.“

21. Тези права включват правото мирно да се обсъждат религиозните вярвания публично или частно. Както се посочва от ЕСПЧ в делото *Свидетелите на Йехова в Москва*, (302/02, §§ 139, 10 юни 2010): „Съдът подчертава, че въпреки, че аргументите, основаващи се на религиозни вярвания могат да бъдат изключително убедителни и непреодолими, правото „да се опита да убеди ближния“ е основен елемент на религиозната свобода (виж *Кокинакис*, цитиран по-горе, § 31, и *Ларисис и други срещу Гърция*, 24 февруари 1998, § 45, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-I).“

22. Европейската комисия за демокрация чрез право (Венецианска комисия) заяви в Мнение 643/2011 (CDL-AD(2011)028, 17 октомври 2011, § 46) относно проект на закон на Армения за свободата на съвестта и религията:

„Непринудителния прозелитизъм е напълно законен, и е в действителност защитен от закона, както се изисква от международните стандарти. Това е, стандартна мисионерска работа от врата до врата като тази, провеждана от Свидетелите на Йехова (както е в случая на ЕСПЧ от *Кокинакис срещу Гърция*) е защитена, както и усилията при споделяне на вярвания в

непринудителни контексти, които приличат на лекции или църковни проповеди.“

23. Правото на свобода на религията и изразяването включват правото да се притежава, използва и разпространява религиозна литература, без намеса на държавата или разрешение. В *Кузнецов и други срещу Русия* (№ 184/02, § 57, 11 януари 2007) ЕСПЧ заяви:

“[...] Член 9 от Конвенцията защитава актове на поклонение и преданост, които са аспекти на практиката на религия или вяра в общопризната форма (виж. *C. v. the United Kingdom*, № 10358/83, решение на Комисията от 15 декември 1983, *Decisions and Reports* 37, стр. 142). Безспорно е, че колективното проучване и обсъждане на религиозни текстове от членовете на религиозната група на Свидетелите на Йехова е призната форма на проявление на тяхната религия в поклонение и преподаване.”

24. Същите тези права са защитени по силата на *Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС)*, член 10 (свобода на мисълта, съвестта и религията), член 11 (свобода на изразяване на мнение и свобода на информация), член 12 (свобода на събранията и сдруженията), и член 21 (недискриминация).

25. Подобни заключения са били направени от Комисията по правата на човека на ООН (Общ коментар 22, ССРР/С/21/Rev.1/Add.4, 30 юли 1993, §§ 3 и 4), Специалният докладчик на ООН за свободата на религията или убежденията (A/65/207, 29 юли 2010, § 22; A/HRC/19/60, 22 декември 2011, § 58; A/67/303, 13 август 2012, § 46), и Съвета на Европейския съюз (Насоки на ЕС относно насърчаването и защитата на религия или убеждения, Среща на Съвета по външни работи, Люксембург, 24 юни 2013, §§ 40 и 42 (a)).

а) Противоконституционни ограничения наложени от Наредбата

26. Член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата налагат строги ограничения върху правото на свобода на религията и свободата на изразяване.

27. Членове 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата налага пълна забрана на „публичните религиозни прояви“. Неясният текст на тази разпоредба, дава на общината опасна и неограничена свобода на действие, за да се забрани религиозната дейност на религиозно малцинство. Както ясно е заявено от ЕСПЧ по *делото на Станков и Обединена македонска организация “Илинден” срещу България* (nos. 29221/95 и 29225/95, §§ 86-88 и 97, ECHR 2001-IX):

„...Мащабни мерки от превантивен характер, целящи да ограничат свободата на събранията и на изразяването на мнение, освен в случаите, когато се

предизвиква насилие или се отричат демократичните принципи, не служат на демокрацията и дори могат да представляват заплаха за нея. Това е така независимо колко шокиращи и неприемливи могат да се струват на властите дадени гледни точки или думи и независимо колко нелегитимни може да са отправените искания.“

28. Член 5 (5) налага пълна забрана на религиозната дейност на лица, които не принадлежат към една регистрирана религиозна организация. Това противоречи на изричната разпоредба на член 37 от Конституцията, който гарантира на "всеки" "ненакърнимо" право на свобода на религията. Тава основно право на хората не може да се поставя в зависимост от това дали лицето е член на регистрирана религиозна общност. По делото *Масаев срещу Молдова* (№ 6303/05, 26, 12 май 2009), ЕСПЧ постанови:

„Въпреки това, от това не следва, тъй като правителството изглежда, че спори, че е съвместимо с конвенцията да санкционира отделните членове на нерегистрирана религиозна деноминация за молитви или друго проявление на техните религиозни вярвания. Да се признае противното, би довело до изключването на малцинствените религиозни вярвания, които не са официално регистрирани в държавата и, следователно, би означавало да се признае, че една държава може да диктува това, което човек трябва да вярва.“

29. Комитетът по правата на човека на ООН достигна до подобно заключение по делото *Левен срещу Казахстан* (communication No. 2131/2012, § 9.4, 21 октомври 2014):

„Комитетът отбелязва, че държавата не е предоставила никакъв аргумент за това защо е необходимо, за целите на член 18, параграф 3, за автора, за да се включи в молитва заедно с неговите сътрудници от същата църква, в провеждане на срещи между тях в сградата на църквата и в проповядване, първо да се регистрира като чуждестранен мисионер. В действителност, държавата да не се е опитала да оправдае нарушаването на правата, освен чрез цитиране на разпоредба от националното законодателство, което изисква чуждестранните мисионери да регистрират своите религиозни асоциации. Комитетът подчертава, че член 18, параграф 1, на Договора защитава правото на всички членове на религиозна конгрегация, не само мисионери, и не само гражданите, да упражняват религията си съвместно с други лица, в богослужение, ритуали, обреди и обучение, ... Ограничението следователно не отговаря на изискванията на член 18, параграф 3, и комисията приема за установено, че правата на автора по член 18, параграф 1, са били нарушени.“

30. Член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата сериозно пречат на правото на свобода на религията и свободата на изразяване. Тези разпоредби налагат пълна забрана за обсъждане на религиозни вярвания публично, включително посредством раздаването на безплатни печатни материали. Тези разпоредби също налагат строго ограничение на

мирното обсъждане на религиозни въпроси в дома си, като се посочва, че подобни дискусии са „религиозна пропаганда“. Очевидно е, че тези разпоредби са предназначени да се насочват предимно спрямо мирната дейност на Свидетелите на Йехова.

31. Тези ограничения са обидни към идеята за свободно и демократично общество, гарантирани от членове 37, 39 и 41 от Конституцията, които гарантират на "всеки" правото на свобода на религията, правото да „изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин“, както и правото свободно да „търси, получава и разпространява информация.“ Драконовските ограничения също нарушават правото на слушателите да получат тази информация.

б) Вмешателството не може да бъде оправдано

32. Намеса в правото на свобода на религията и свободата на изразяване може да бъде оправдано, само ако: (а) е с правно основание; (б) преследва законна цел (т.е. тя се използва, за да се защитят „националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или правата и свободите на други граждани“, както е посочено в член 37 (2), 39 (2), и 41 (1) от Конституцията); и (в) е необходимо в едно демократично общество. Нито едно от тези изисквания не е изпълнено.

33. На първо място, Наредбата не отговаря на „предписан по закон“ критерий. Общински съвет Шумен не е имал разрешение на компетентните органи да приеме наредбата (виж по-горе точки от 14 до 18). Освен това, в *Хасан и Чауш срещу България* (цитирано по-горе, в § 84), Голямата камера на ЕСПЧ заявява:

„Съдът се позовава на установената от него съдебна практика, съобразно която изразите "предписан по закон" и "в съответствие със закона" в чл. 8 до чл. 11 от Конвенцията не изискват само оспорената мярка да има някакво основание във вътрешното право, но също така се отнасят и до качеството на съответния закон. Законът трябва да е едновременно достатъчно достъпен и предвидим, т.е. да е формулиран със задоволителна прецизност, за да може индивидът - при нужда с подходящ съвет - да направлява своето поведение.

...За да отговаря вътрешното право на тези изисквания, то трябва да предоставя правни гаранции срещу произволна намеса от страна на държавните органи в правата, гарантирани от Конвенцията. В случаите, когато се засягат основни права, би било в противоречие с принципа на правовата държава, един от основните принципи в демократичното общество, залегнали в Конвенцията, правната дискреция, предоставена на изпълнителната власт, да се изразява в неограничена власт. Следователно законът трябва да указва с достатъчна яснота обхвата на всяка подобна

дискреция, предоставена на компетентните органи, и начина на упражняването“ [Курсивът е наш]

34. Наредбата дава на Общината "неограничена власт" да регламентира произволно дейността на религиозно малцинство, като Свидетелите на Йехова. В нарушение на основните права, тя налага пълна забрана на религиозни дискусии и разпространяване на Библията и друга религиозна литература по улиците, в обществените пространства, както и в частните домове. Такива тежки ограничения са явно произволни и не успяват да отговорят на „предписания по закон“ критерий.

35. Второ, Наредбата не преследва легитимна цел. Очевидно е, че мирната религиозна дейност забранена от Член 5 ал. 5, 6 и 7 на Наредбата не заплашва „националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или правата и свободите на другите.“

36. Вместо това, мирните религиозни дискусии и религиозна литература, дали разпространявана или обсъждана публично или частно, отговаря на духовните нужди на много хора, които искат да намерят практични, базирани на Библията отговори на големите въпроси на живота. (Например, за някои от тези полезни теми, моля виж официалния уебсайт на Свидетелите на Йехова www.jw.org в раздела „Библейски учения“ > „За семейството“ и „Отговори на библейски въпроси“)

37. Забраната, наложена от Член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата преследва легитимната цел да заглуши мирната проява на религиозните убеждения и религиозната изява.

38. Трето, Наредбата не е „необходима в едно демократично общество“. По делото *Йолингер срещу Австрия* (№ 76900/01, § 33, ЕСПЧ 2006-IX) ЕСПЧ заяви:

„Представата за необходимост предполага, че намесата съответства на належаща обществена нужда и, по-специално, че тя е пропорционална на преследваната легитимна цел. [...] и дали причините, изтъкнати от националните власти, за да оправдаят това са „релевантни и достатъчни“ (виж *Станков и Обединена македонска организация "Илинден" срещу България*, № 29221/95 и 29225/95, § 87, ЕСПЧ 2001-IX).“

39. Строгите ограничения, наложени от Член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата не съответстват на „належаща обществена нужда.“ Напротив, правото мирно да споделят религиозните вярвания публично или частно е в основата на правата, защитени от членове 9 и 10 от Европейската конвенция. Като беше постановено от ЕКПЧ по делото *Кокинакис срещу Гърция* (посочено по-горе, §§ 31 и 48): „Даването на свидетелство с думи и дела е свързано с наличието на религиозни убеждения. [...] свободата да

изповядва своята религия, [...] по принцип включва правото да се опита да убеди съседа, например чрез „поучаване“, в противен случай, освен това, „свободата да се промени религия на [човек] или неговите убеждения“, залегнало в член 9 (чл. 9), би било останало мъртва буква“ (виж също *Свидетелите на Йехова в Москва*, цитирано по-горе, §§ 122 и 139).

40. Както е посочено от Венецианска комисия в Мнение 643/2011, цитирано по-горе, „непринудителния прозелитизъм е напълно законен, и е в действителност защитен от закона, както се изисква от международните стандарти. Това е, стандартна мисионерска работа от врата до врата като тази, провеждана от Свидетелите на Йехова (както е по делото на ЕСПЧ от *Кокинакис срещу Гърция*) е защитена, както и усилията при споделяне на вярвания в непринудителни контексти, които приличат на лекции или църковни проповеди.“

41. Строгите ограничения, наложени от Член 5 ал. 5, 6 и 7 на Наредбата не могат да бъдат оправдани, като "необходими", в едно свободно и демократично общество.

42. Съответно Член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата нарушават правото на свобода на религията и свободата на изразяване, гарантирано от членове 37, 39 и 41 от Конституцията и членове 9 и 10 от Европейската конвенция.

2. Нарушение на забраната за дискриминация на религиозна основа

43. Правото да няма дискриминация „е нарушено, когато Държавата третира различно лица в аналогични ситуации, без да предоставят обективна и разумна обосновка“ (*Флименос срещу Гърция* [GC], №. 34369/97, § 44, ЕСПЧ 2000 IV). Когато разликата в третирането е мотивирана от религиозни съображения, член 14, във връзка с други права, гарантирани от Европейската конвенция е нарушен (*Хофман срещу Австрия*, 23 юни 1993 г., § 33, серия А, №. 255-С)

44. Наредбата е дискриминационна спрямо религиозната реч и религиозна литература в сравнение с други видове нетърговски реч и некомерсиална литература. Само религиозната реч и религиозната литература са забранени по улиците, обществените места, както и в частни жилища на гражданите. Обаче, подобна забрана не се налага на друга нетърговска реч или публикации, като например политическа реч, мирни дискусии за околната среда, времето или други теми, които приятелите, съседите, колегите и дори напълно непознатите хора биха обсъждали по улиците,

парковете и жилищата в Шумен. Това дискриминационно разграничение не се основава на никакви основателни причини.

45. Правото да не бъдеш дискриминиран също е нарушено, когато действията на държавата (в този случай Наредбата) неправилно третира едно лице или група лица, по същия начин, както и други „лица, чието положение е значително по-различно“ (*Флеминос срещу Гърция*, посочено по-горе, § 44). В действителност, чрез налагането на строги ограничения върху мирна религиозна реч и религиозни публикации, Член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата дискриминира жалбоподателите чрез третирането им като членове на опасна терористична организация, чиято дейност трябва да бъде забранена. Въпреки това, нищо не може да бъде по-далеч от истината. Дейността на жалбоподателите е изцяло мирна, както ЕСПЧ многократно признава (виж *Флеминос [GC]*, цитирано по-горе, § 42).

46. В светлината на двата аспекта на дискриминация, Наредбата нарушила забраната за религиозна дискриминация в нарушение на член 6 (2) от Конституцията и член 14 във връзка с членове 9 и 10 от Европейската конвенция.

Е. Съдебна практика на съдилищата в България

47. Българските съдилища вече са постановили редица решения, които потвърждават правото на жалбоподателите и други Свидетелите на Йехова свободно и мирно да дискутират религиозни въпроси и да разпространяват религиозна литература публично и лично:

- (a) През 2006 г. Пловдивският окръжен съд постанови Решение № 755 за отмяна на наложена глоба в размер на 200 лева за разпространяване на религиозна литература на обществено място. Съдът констатира, че тълкуванието на закона от страна на Общината е било „произволно и неоправдано“. (Вж. Копие от Решение № 755 на Пловдивския окръжен съд като *Приложение 7*)
- (b) На 31 май 2010 г. Русенският районен съд също потвърди, че административната санкция, наложена на един от Свидетелите на Йехова за разпространяване на религиозна литература на обществени места, нарушава неговите права, гарантирани от *Конституцията на Република България* и чл. чл. 9, 10 и 14 от *Европейската конвенция за правата на*

човека. (Вж. Копие от Решение № 543 на Русенския районен съд като **Приложение 8**)

- (с) На 13 април 2011 г. Чирпанският районен съд също отмени, наказателно постановление, издадено в нарушение на чл. чл. 6, 13, 37, 38, 39 и 41 от *Конституцията на Република България*, чл. чл. 9, 10, и 14 от *Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи*, чл. чл. 2-8 и 23 от *Закона за вероизповеданията* и чл. чл. 2 и 4 от *Закона за защита от дискриминация*. (Вж. Копие от Решение № 5 от 13 април 2011 г. на Чирпанския районен съд като **Приложение 9**)
- (d) На 2 ноември 2015 г. Кюстендилския районен съд отмени наказателно постановление за наложена глоба в размер на 800 лева, за нарушение на член 9 (2) от Европейската конвенция и член 37 от Конституцията. (**Приложение 10**)

48. Освен всичко друго спрямо Наредби, използване за забраняване на нашата дейност, като разпоредбите на Член 5 ал. 5, 6 и 7 от *НАРЕДБА №1 ЗА Поддържане и опазване на обществения ред на територията на Община Шумен* има постановено Решение, което обявява нищожността на разпоредбите на членовете от Наредба в град Кюстендил. (Прилагам копие от Решение № 158 на Кюстендилски административен съд като **Приложение 3**)

49. Също има постановено Решение № 1591 / 12.10.2016 г. по адм. дело № 1035/2016 г. по описа на Административен съд – Бургас, относно обявяването на подобни членове от подобна Наредбата за противоконституционни и нищожни. (Прилагам копие от Решение № 1591 на Административен съд – Бургас като **Приложение 4.**)

50. Подобно на това има постановено Решение № 74 / 06.04.2017 г. по адм. дело № 484/2016 г. по описа на Административен съд – Стара Загора, относно обявяването на подобни членове от подобна Наредбата за противоконституционни и нищожни. (Прилагам копие от Решение № 74 на Административен съд – Стара Загора като **Приложение 5.**)

51. Също има постановено Решение № 1072 / 19.06.2017 г. по адм. дело № 3000/2016 г. по описа на Административен съд – Пловдив, относно обявяването на

разпоредбата от подобен член от подобна Наредбата за незаконосъобразна. (Прилагам копие от Решение № 74 на Административен съд – Пловдив като Приложение 6.)

52. Жалбоподателите твърдят, че тези решения са от значение в настоящото дело за еднаквото прилагане на закона. Тези решения допълнително потвърждават, че Член 5 ал. 5, 6 и 7 от Наредбата нарушава правото на свобода на религията и свободата на изразяване, в противоречие с членове 37, 39, и 41 от Конституцията и членове 9 и 10 взети самостоятелно и във връзка с член 14 от Европейската конвенция.

ЧАСТ IV – ИСКАНЕ

53. Въз основа на изложеното по-горе, молим Уважаемия съд да:

- (a) ОБЯВИТЕ в съответствие с член 193 (1) от Административнопроцесуалния кодекс, че чл. 5 ал. 5, 6 и 7 от *НАРЕДБА №1 ЗА Поддържане и опазване на обществения ред на територията на Община Шумен* (с измененията) нарушава членове 37, 39 и 41 от Конституцията и членове 9 и 10 взети самостоятелно и във връзка с член 14 от Европейската конвенция и е противоконституционна и нищожна.
- (b) СПРЕТЕ, в съответствие с член 190 (2) от Административнопроцесуалния кодекс, чл. 5 ал. 5, 6 и 7 от *НАРЕДБА №1 ЗА Поддържане и опазване на обществения ред на територията на Община Шумен* (с измененията), до окончателното решаване на делото.
- (c) Молим да ни бъдат присъдени направените по делото съдебни и деловодни разноски, включително адвокатски хонорар.

ДОКАЗАТЕЛСТВА:

Молим да приемете като доказателства по делото следните документи:

1. Удостоверение за актуално състояние на РИ „Свидетелите на Йехова в България“
2. Устав на Вероизповедание „Свидетелите на Йехова в България“
3. Решение от Административен съд – Кюстендил № 158/20.07.2016 г. по адм. дело 161/2016 г.

4. Решение от Административен съд – Бургас № 1591/12.10.2016 г. по адм. дело 1035/2016 г.
5. Решение от Административен съд – Стара Загора № 74/06.04.2017 г. по адм. дело 484/2016 г.
6. Решение от Административен съд – Пловдив № 1072/19.06.2017 г. по адм. дело 3000/2016 г.
7. Решение на Окръжен съд – Пловдив №755/17.07.2006 г.;
8. Решение на Районен съд – Русе № 543/31.05.2010 г.;
9. Решение на Чирпанския районен съд № 5/13.01.2011 г.;
10. Решение на Районен съд – Кюстендил № 287/02.11.2015 г.;

Приложение:

Посочените по-горе доказателства; препис от жалбата с доказателствата за ответната страна; пълномощни за процесуално представителство; квитанция за внесена държавна такса; платежно нареждане за внесена такса от 20 лева по сметка на „Държавен вестник“ за обявяване на оспорването.

С уважение,

1.
/Екхард Дейвид Никлаус/
2.
/Аркадиуш Кжиштоф Закжевски/
3.
/Красимир Динчев Велев/

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
Ф.Д. No 1665/2003
СОФИЯ
VI-15 с-в

УДОСТОВЕРЕНИЕ

14.02.2017 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, фирмено отделение, удостоверява, че на основание чл.18 от Закона за вероизповеданията с решение от 06.03.2003 г., решение от 23.02.2006 г., решение от 07.04.2008 г., решение от 18.01.2011 г., решение от 20.07.2012 г., решение от 21.01.2014 г. вписа в регистъра за вероизповеданията под No 21, том, 2, стр. 50, по ф.д. No 1665/2003 г. религиозна институция с наименование "СВИДЕТЕЛИТЕ НА ЙЕХОВА В БЪЛГАРИЯ", ЕФН 2103016651 със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, бул. Цар Борис III-ти No227.

Устав, утвърден със Заповед No 51/06.10.1998 г.

Съвет на старейшините в състав: председател - ЕКХАРД ДЕЙВИД НИКЛАУС, ЕГН [blank] заместник-председател - КРИСТИАН ПШЕМИСЛАВ НОВАК, ЛНЧ [blank] и секретар - ГЕОРГИ ТОДОРОВ ГОГОВ, ЕГН [blank]

Представителство: председател ЕКХАРД ДЕЙВИД НИКЛАУС, ЕГН [blank] заместник-председател КРИСТИАН ПШЕМИСЛАВ НОВАК, ЛНЧ [blank] и секретар ГЕОРГИ ТОДОРОВ ГОГОВ, ЕГН [blank], заедно и поотделно.

Настоящото удостоверение отразява актуалното състояние, получено вследствие всички извършени промени по партидата.

Съдия:
Секретар:

ВЕРОИЗПОВЕДАНИЕ НА СВИДЕТЕЛИТЕ НА ЙЕХОВА В БЪЛГАРИЯ

У С Т А В

ПРЕАМБИУЛ

Чл. 1. Свидетелите на Йехова съществуват и осъществяват религиозната си дейност в България от 20-те години на миналия век.

Чл. 2. Съгласно законите на Република България на Свидетелите на Йехова е разрешено да осъществяват свободно и публично своите вярвания, което е в съответствие и с международните споразумения за защита на религиозната свобода, по които Република България е страна.

Чл. 3. Настоящият Устав е съобразен с разпоредбите на българския Закон за вероизповеданията от 2002 година (обн. ДВ бр. 120 от 29 декември 2002 г.).

Чл. 4. *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова* се състои от български граждани, които изповядват библейските истини и спазват възвишени морални норми на поведение. Основните принципи на *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* са свързани с християнския начин на живот и евангелизацията. Затова *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* извършва своята дейност напълно открито и в съответствие с действащите в България правни норми.

ОСНОВНИ НАЧАЛА

Чл. 5. (1): Вероизповеданието се основава на доктрините на Ръководните принципи на вярата и начина на поклонение на Свидетелите на Йехова, както те са описани в документа, озаглавен „Ръководни принципи на Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България“, и които принципи съставляват неразделна част от този Устав.

(2): Ръководните принципи на вярата и начина на поклонение, практикувани от Свидетелите на Йехова, съставляват документ, който важи за всички членове на *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България*.

ЦЕЛИ И СРЕДСТВА ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕТО ИМ

Чл. 6. (1): Целите на *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* са да популяризира вярванията на Свидетелите на Йехова в България, като разпространява тяхното учение, така както е описано в Ръководните принципи на Вероизповеданието, като за целта извършва проповедна дейност, използва различни публикации и периодични издания, отпечатани в страната или внесени от други страни, редовно организира християнски събрания, конгреси, беседи, курсове за библейско обучение, създава библиотеки с християнска насоченост, извършва благотворителна дейност и всякаква друга дейност, присъща на Вероизповеданието.

(2): Вероизповеданието оказва съдействие за поддържането и практикуването на християнската вяра и подпомага обучението на проповедниците, поема разходите и издръжката на някои свещенослужители - евангелизатори от чужбина, наричани мисионери. (Мисионер тук наричаме един от Свидетелите на Йехова, който има чуждо гражданство, и който извършва религиозна дейност, свързана с

преподаване учението на Библията и разпространяване на библейска информация в България, под религиозния надзор и ръководство на Съвета на старейшините.)

(3): Вероизповеданието може да кани евангелизатори от чужбина, наричани мисионери, в съответствие с действащото в страната законодателство.

(4): Вероизповеданието може да придобива, наема или изгражда незастроени места и други имоти, които могат да се използват за осъществяване на целите, които си е поставило, и изобщо да осъществява всякакви сделки с движими или недвижими имоти, за подпомагане на неговата дейност.

(5): Вероизповеданието не осъществява политическа дейност.

(6): Начинът на осъществяване на дейността на Вероизповеданието се урежда от настоящия Устав, който трябва да бъде съобразен с Ръководните принципи на Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова.

СЕДАЛИЩЕ И ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО

Чл. 7. (1): Седалището на Вероизповеданието е:

*1618 гр. София, район „Витоша“,
бул. „Цар Борис III“ № 227.*

Мястото на регистрираното седалище на Вероизповеданието може да бъде променено с решение на Съвета на старейшините, като съответната промяна ще бъде отразена и в Устава.

(2): *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* може да използва свой собствен печат с орнамент и следния текст: *Вероизповедание на Свидетелите на Йехова в България.*

(3): *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* се представлява от членовете на Съвета на старейшините – заедно и поотделно.

ИЗТОЧНИЦИ НА СРЕДСТВА

Чл. 8. (1): Източници на средства на *Вероизповеданието* са :

- (а) дарения и завещания на пари или на други движими, или недвижими имоти от физически и юридически лица ;
- (б) помощи, предоставени от държавата;
- (в) помощи от други подобни организации в страната и чужбина;
- (г) доходи от собствени имоти и дейности;
- (д) други източници, разрешени от закона.

(2): *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* може да открива свои банкови сметки.

ОРГАНИЗАЦИЯ И НАЧИНИ ЗА ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ НА ДЕЙНОСТТА

Чл. 9. (1): Национален орган на *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* е Съветът на старейшините.

(2): Всеки може по всяко време да напусне *Вероизповеданието*.

(3): Напускане на *Вероизповеданието* може да стане по следните причини:

- (а). при доброволен отказ;

(6). когато някой бъде отстранен с мотивирано решение на Съвета на старейшините поради сериозно нарушение на законите и на добрите морални принципи, а също и поради отклонение от Ръководните принципи на Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова, следването на които е основа за принадлежност към Вероизповеданието като към организация.

(4): Назначаването на нови членове на Съвета на старейшините или заместването на напускащи членове се извършва с решение на Съвета на старейшините с обикновено мнозинство.

(5): Съветът на старейшините се състои от трима членове; ако е необходимо, броят на членовете му може да бъде увеличен с решение на Съвета на старейшините.

(6): Членовете на Съвета на старейшините трябва да бъдат признати служители на Вероизповеданието.

(7): Съветът на старейшините организира, съгласува и направлява религиозната дейност на Вероизповеданието в съответствие с неговите цели, както са изброени в Чл. 6 от настоящия Устав. Съветът на старейшините отговаря за духовната служба и духовното ръководство на местните поделения (сборове), като ръководи и назначаването на служителите на Вероизповеданието, на старейшините и помощник-служителите. Съветът на старейшините осигурява единството на вярата сред Свидетелите на Йехова в България, в съгласие с Ръководното тяло на Свидетелите на Йехова, което е признатото от всички Свидетели на Йехова по света религиозно ръководство. В съответствие с Чл. 10 от Ръководните принципи на вярата и поклонението на Свидетелите на Йехова, Ръководното тяло упражнява религиозния надзор над дейността на Свидетелите на Йехова в България. Свидетелите на Йехова свободно се организират под правното ръководство и напътствията на Вероизповеданието, което е обект на този Устав.

(8): Съветът на старейшините е упълномощен да закупува, придобива и управлява всички видове имоти, недвижими и движими, от името на

Вероизповеданието, при условие, че бъдат следвани целите на Вероизповеданието.

(9): Духовният надзор и ръководство на всяко местно поделение (сбор) се осъществява от старейшинско тяло, в съответствие с Чл. 19 от Ръководните принципи на Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова. Старейшините биват назначавани от Съвета на старейшините. В изпълнението на своите задачи на духовни пастири, старейшините биват подпомагани от помощник-служители, които се назначават от Съвета на старейшините.

(10): Съветът на старейшините назначава и отстранява служители на Вероизповеданието на централно и местно организационно ниво.

(11): Имотите на Вероизповеданието също се намират под управлението на Съвета на старейшините или на упълномощени от него лица.

(12): Съветът на старейшините избира измежду членовете си председател, зам. председател и секретар.

(13): Съветът на старейшините провежда заседания най-малко един път на шест месеца, както и всеки път, когато бъде свикан на заседание от председателя.

(14): Решенията на Съвета на старейшините се вземат с обикновено мнозинство на присъстващите членове.

МЕСТНИ ПОДЕЛЕНИЯ (СБОРОВЕ) НА ВЕРОИЗПОВЕДАНИЕТО НА СВИДЕТЕЛИТЕ НА ЙЕХОВА В БЪЛГАРИЯ

Чл. 10. (1): Всяко местно поделение (сбор) се състои от отдадени на Бога и покръстени Свидетели на Йехова, както и от други вярващи, които придобиват духовни познания и ги прилагат на практика в живота си.

(2): Когато достатъчен брой Свидетели на Йехова живее в определен район от територията на страната, Съветът на старейшините може да реши да формира местно поделение (сбор). В такъв случай Съветът на старейшините назначава лицата, които ще представляват местното поделение (сбор) и отговорни служители (старейшини), които отговарят за координирането на религиозната дейност. Тези служители организират и провеждат събранията и службите, провеждани всяка седмица, в хармония с Членове 12 и 13 от Ръководните принципи на Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова.

(3): Регистрираният адрес на местното поделение (сбор) е или адресът на залата, която поделението използва, или адресът на представител на поделението. Всяко местно поделение (сбор) може да бъде основано в което и да било населено място от територията на Република България и може да се състои от най-малко 3 пълнолетни личности.

ОТНОШЕНИЯ С ВЯРВАЩИТЕ ОТ СТРАНАТА

Чл. 11. (1) : *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* не упражнява какъвто и да било контрол над свободната воля на вярващите, а им дава възможност да проявяват своята съвест в съответствие с божествените библейски принципи. Вероизповеданието също така не налага принудително санкции относно медицинската помощ, която Свидетелите на Йехова съзнателно търсят за себе си и за своите деца. Вероизповеданието се придържа към любещите и праведни принципи на Божието Слово в тази област от християнския живот.

(2): Спазвайки българското здравно законодателство, *Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова в България* не предоставя на деца декларации за предварителен отказ от кръвопреливане, а що се отнася до пълнолетните личности, признава свободата им на личен избор.

ПРЕКРАТЯВАНЕ

Чл. 12. Вероизповеданието може да се прекрати единодушно с решение от членовете на Съвета на старейшините, с което решение Съветът на старейшините назначава един или няколко ликвидатори, в съответствие с Ръководните принципи на Вероизповеданието на Свидетелите на Йехова.

Членове на Съвета на старейшините към настоящия момент са следните лица:

Христо Николов Христов, председател

ЕГН: .....

Васил Асенов Годоров, зам. председател

ЕГН:

Любомир Петров Кючуков

ЕГН:

Членове на Общото събрание:

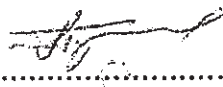
1. Александър Колев

.....

2. Николай Стоилов

.....

3. Станимир Пулев

.....

4. Генчо Пехливанов

.....

5. Илиас Гидинидис .....

6. Пламен Костадинов .....

7. Андре Мозер .....

8. Славчо Славчев .....

9. Пламен Станев .....

10. Николай Жишев .....

11. Светлан Стратиев .....

12. Фолкер Калисто .....

13. Любомир Кючуков .....

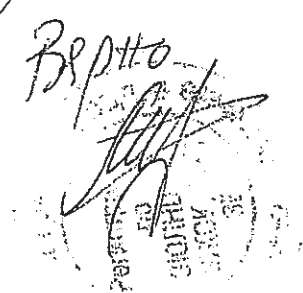
14. Юрий Станевски .....

15. Николай Георгиев .....

16. Румен Стефанов .....

17. Цветомир Михайлов .....

18. Георги Димитров .....

Верно

РЕШЕНИЕ № 158
гр.Кюстендил, 20.07.2016год.
В ИМЕТО НА НАРОДА

Кюстендилският административен съд в открито съдебно заседание на двадесет и четвърти юни през две хиляди и шестнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА СТОЙЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА АЛЕКСОВА-СТОИЛОВА

Н. КАРАМФИЛОВА

при секретаря И.С. и с участието на прокурора Йордан Георгиев, като разгледа докладваното от съдия Стойчева адм. дело №161 по описа за 2016год., за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл.185 и сл. от АПК и е образувано по жалба на Религиозна институция „Свидетелите на Йехова в България“ със седалище гр.София, бул. „Цар Борис III“ №227, представлявана от Е. Д. Н. в качеството му на председател на Съвета на старейшините на религиозната институция, както и на А.М., Н.А.К., Ц.А.К., В.А.Д., Г. С.Л. и Л.С.А.С., всички с адрес ***, срещу разпоредбата на чл.19 и срещу т.1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил, приета с Решение №75/27.03.2008г. на Общински съвет – Кюстендил, изм. и доп. с Решение №414/29.08.2013г. на ОбС - Кюстендил, изм. и доп. с Решение №565/06.02.2014г. на ОбС - Кюстендил. Релевирани са доводи за противоречие на оспорените разпоредби с правните норми на чл.37 от Конституцията на РБ; на чл.2 ал.2, чл. 4 ал.3, чл.5 ал.1 и ал.3, чл.6 ал.1 и чл.12 ал.2 от Закона за вероизповеданията, както и с установената с чл.9 ЕКЗПЧОС, свобода на религията. Прави се искане за обявяване нищожността на оспорените разпоредби.

Правният интерес от оспорване се обоснова с опитите за ангажиране на административнонаказателната отговорност на оспорващите физически лица, с издадени от кмета на Община Кюстендил наказателни постановления срещу тях за нарушения на чл.19 ал.4 от Наредбата, с които са им налагани административни наказания по чл.22 от Наредбата /вж. копията от съдебните решения на л.36-55 от делото/. Допълнително се сочи, че независимо от отмяната на наказателните постановления при съдебното им оспорване, е вероятно повторното им санкциониране за административни нарушения по реда на чл.22 вр. с чл.19 от Наредбата.

В съдебното производство оспорващите, чрез пълномощника си адв. В. С., поддържат релевираните в жалбата основания за нищожност на атакуваните нормативни разпоредби поради противоречие с установените материални предпоставки и цели на Конституцията на Република България, Закона за вероизповеданията и Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи. Претендира се присъждане на деловодни разноски по приложен списък по чл.80 от ГПК.

Ответната страна – Общински съвет Кюстендил, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт М. б., изразява становище за неоснователност на жалбата поради това, че атакуваните норми на подзаконовия административен акт са приети при спазване на правилата по ЗНА и в съответствие с разпоредбите на КРБ и ЗВ.

Окръжна прокуратура-Кюстендил изразява становище за основателност на жалбите, като счита, че оспорените норми на Наредбата противоречат на разпоредби на КРБ и на ЗВ.

В изпълнение на задължението по чл.188 от АПК съдът е съобщил оспорването по реда на чл.181 ал.1 и ал.2 от АПК чрез обявление, обнародвано в ДВ бр.45/14.06.2016г., като копие от обявлението е поставил на определеното за това място в съда и го е публикувал в Интернет страницата на ВАС. По делото няма присъединили се или встъпили лица съгласно чл.189, ал.2 от АПК.

Съдът, като извърши преценка на доказателствата по делото, както и на доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

Предмет на оспорване са разпоредбите на чл.19, на т.1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил, приета с Решение №75/27.03.2008г. на Общински съвет – Кюстендил, изм. и доп. с Решение №414/29.08.2013г. на ОбС - Кюстендил, изм. и доп. с Решение №565/06.02.2014г. на ОбС – Кюстендил /наричана в настоящото изложение Наредбата/.

Оспорената разпоредба на чл.19 от Наредбата е в Глава втора „Спазване на обществения ред при религиозната дейност на регистрираните вероизповедания“ и съдържа пет алинеи, както следва:

чл.19 ал.1: Забраняват се публичните религиозни прояви, които накърняват общественото спокойствие, морал и традиции.

ал.2: Забранява се публичното изразяване на верски убеждения от представители на вероизповедания, които не са регистрирани по реда на Закона за вероизповеданията.

ал.3: Забранява се извършването на религиозна пропаганда по домовете на гражданите, без изразено от страна на последните изрично предварително съгласие за това.

ал.4: Забранява се извършването на религиозна агитация по улиците на града посредством раздаването на безплатни печатни материали - брошури, диплянки, книги и други.

ал.5: Забранява се каквато и да било агитация при провеждането на обществени мероприятия, празници, чествания и други. Забранява се извършването на религиозна агитация на открито, включително посредством използването на технически средства, като например различни звукови устройства-мегафони, усилватели и други.

Оспорените разпоредби на т.1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Наредбата гласят:

т.1 По смисъла на тази наредба „религиозна агитация“ представлява целенасочено въздействие върху обществото чрез слово-писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин, с цел формиране на религиозни възгледи и привличане на нови привърженици към определено вероизповедание.

т.2 По смисъла на тази наредба „религиозна пропаганда“ представлява разпространението в обществото чрез слово-писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин, на идеи, учение, знание с цел формиране на религиозни възгледи и привличане на нови привърженици към определено вероизповедание.

Наредбата е приета с Решение №75/27.03.2008г. на Общински съвет – Кюстендил, а оспорените разпоредби са приети с Решение №565/06.02.2014г. на ОбС – Кюстендил. Процедурата по приемане на оспорените норми включва: публикуване на проекта за приемане на Наредбата заедно с мотивите на вносителя, в официалния сайт на Общината на 16.12.2013год., видно от извадка от сайта на л.78 от делото; докладна записка на кмета на Община Кюстендил №61-00-2 от 30.01.2014. с проект на наредба за изменение и допълнение на Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил, включена в дневния ред на заседанието като т.2, ведно мотивите за проекта, видно от които причини за предложеното изменение са сигнали и жалби на граждани срещу прояви на агресивна религиозна агитация и пропаганда от страна на някой от вероизповеданията, както и несъвършенства и пропуски в действаща нормативна уредба; целите, които се поставят с приемането на проекта са подобряване на действащата нормативна уредба и предотвратяване възможността за нарастване напрежението между вероизповеданията, служещи си с агресивна религиозна агитация и пропаганда и гражданите, а очакваните резултати от предлаганите изменения са премахване на съществуващото напрежение между гражданите и представителите на вероизповеданията, служещи си с агресивна религиозна агитация и пропаганда и осигуряване защита на правата и интересите на гражданите, засегнати в резултат на агресивна религиозна агитация и пропаганда; Решение №565 по Протокол №24 от заседание на 06.02.2014г. на ОбС – Кюстендил, с което се приема предложения проект на Наредба за изменение и допълнение

на Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил; публикуване на приетия проект на нормативния акт на официалния сайт на Общината на 11.02.2014год., видно от приложената на л.77 от делото извадка.

Към делото оспорващите са представили: Удостоверение от 07.03.2016г., изд. от СГС по ф.д.№1665/2003г., видно от което религиозната институция с наименование „Свидетелите на Йехова в България“ е вписана в регистъра за вероизповеданията под №21, том 2 стр.50 с решение от 06.03.2003г. по ф.д. №1665/2013г. и се представлява от председателя Е. Д. Н., заместник председателя К. П. Н. и секретаря Г. Т. Г., заедно и поотделно; Устав на вероизповеданието, утвърден със заповед №51/06.10.1998г.; Писмо на директора на дирекция „Вероизповедания“ на МС на РБ №02-18-178/11.03.2014г. с адресат областния управител на Област Кюстендил и с копие до председателя на „Свидетелите на Йехова в България“, съдържащо констатации за противоречие на разпоредби от Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил с КРБ, Закона за вероизповеданията и ЕКЗПЧОС и с указания за предприемане на процесуални действия за сезиране на съда с искане за отмяна на нормативния акт; Писмо на омбудсмана на РБ изх.№812/02.07.20014г. с адресат председателя на „Свидетелите на Йехова в България“, съдържащо констатации за противоречие на нормативната разпоредби на чл.19 от Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил с КРБ, Закона за вероизповеданията и ЕКЗПЧОС.

Оспорващите представят заверени копия от съдебни решения на КРС и КАС, на л.36-55 от делото, за отмяна на наказателни постановления, издадени от кмета на Община Кюстендил, с които са наложени на осн. чл.22 от Наредбата, административни наказания „глоба“ в размер на 800,00лв. на оспорващите физически лица, за нарушения на чл.19 ал.4 от Наредбата.

Изложените фактически обстоятелства се установяват от приетите по делото писмени доказателствени средства и не се оспорват от страните.

Съдът, преценявайки допустимостта на оспорването при усл. на чл.159 във вр. с чл.196 от АПК, счита същото за процесуално допустимо. Наредбата е подзаконен нормативен акт, който съдържа административноправни норми, относими за неопределен и неограничен брой адресати с многократно правно действие съгласно легалната дефиниция на чл.75, ал.1 от АПК. Изложените характеристики определят Наредбата като нормативен административен акт, а оспорващите обосновават и доказват правен интерес от оспорването на нормативите разпоредби. Видно от приложените копия от съдебни решения на КРС и КАС, с наказателни постановления на кмета на Община Кюстендил, на оспорващите А.М., Н.А.К., Ц.А.К., В.А.Д., Г. С.Л. и Л.С.А.С., са наложени на осн. чл.22 от Наредбата, административни наказания „глоба“ в размер на 800,00лв. за нарушения на чл.19 ал.4 от Наредбата. Следователно жалбоподателите са субекти на административнонаказателна отговорност, реализирана с издадените от кмета на Община Кюстендил наказателни постановления именно за нарушения на оспорената нормативна разпоредба, т.е. правата им са засегнати пряко от приложението на подзаконвия акт на ОбС – Кюстендил, а религиозната организация с оглед целите на дейността си и средствата за изпълнението им, видно от действащия устав, се явява адресат на въведените с нормата на чл.19 от Наредбата, забрани.

Съдът в посочения състав притежава териториална и материална компетентност за постановяване на валиден съдебен акт по реда на чл.191 ал.2 във вр. с чл.133 ал.1 от АПК. Претенцията на оспорващите е съобразена с възможността по чл.185, ал.2, пр.2 от АПК.

Разгледано по същество, оспорването е основателно поради следните съображения:

Съгласно препращането от чл.196 от АПК, на основание чл.168, ал.1 от АПК съдът извършва служебна проверка за законосъобразност на оспорените текстове от Наредбата на основанията по чл.146 от АПК.

Съгласно чл.76 ал.3 от АПК, чл.8 от ЗНА и чл.21 ал.2 от ЗМСМА, общинските съвети имат нормотворческа компетентност, но ограничена по териториален и предметен обхват.

Общинските съвети приемат нормативни актове - правилници и наредби, с които уреждат обществени отношения с местно значение, т.е. същите са териториални нормотворчески органи с обща компетентност. Не всеки въпрос в неговия локален аспект може да стане предмет на уредба на нормативен акт, приет от общински съвет. Съгласно ал.3 на чл.76 АПК, общинските съвети имат право да издават нормативни актове, с които да уреждат обществените отношения от местно значение, но съобразно нормативни актове от по-висока степен. В така ограничената тяхна нормотворческа компетентност не се включва материята, по която има създадена регламентация, приложима на територията на цялата държава, т.е. общинските съвети не разполагат с правомощия, които да ги овластяват да преуреждат материя, уредена с общ за страната нормативен акт. Следователно въпрос, уреден и от общински съвет при наличие на нормативна уредба от по-висока степен, е решен от некомпетентен орган, което е порок, обуславящ нищожност на издадения акт.

В контекста на изложените принципи на нормотворческата дейност на общинските съвети, съдът счита оспорените разпоредби на Наредбата за нищожни. В случая, със същите се регулират средствата и методите на провеждане на религиозна дейност и за упражняване на конституционно закрепеното право на вероизповедание, като се въвеждат забрани за публични религиозни прояви, за публично изразяване на верски убеждения, за религиозна пропаганда и агитация по домове и при обществени мероприятия. Съгласно чл.1 от Закона за вероизповеданията, предмет на регулация са правото на вероизповедание, неговата защита, както и правното положение на религиозните общности и институции и техните отношения с държавата, съотв. в чл.5 и чл.6 от закона се уреждат способите за упражняване на правото на вероизповедание, а в чл.7 чл.8 от закона са въведени забрани и ограничения за упражняване правото на вероизповедание. На законово ниво са дефинирани и относими към регулираната правна материя понятия в допълнителните разпоредби на ЗВ. Сравнителният анализ на законовата регламентация и на подзаконовата регламентация с оспорените текстове на Наредбата, обосновава изводи за това, че общинският съвет е уредил обществени отношения, за които съществува уредба със Закона за вероизповеданията. С преуреждането с атакуваните разпоредби на вече уредени обществени отношения, ОбС - Кюстендил е нарушил материалната си компетентност като е излязъл извън рамките на ограничените от чл.76 ал.3 от АПК нормотворчески правомощия. Нормативният административен акт е приетият при липса на материална компетентност, поради което е нищожен.

Предвид изложеното, разпоредбите на чл.19, както и на т.1 и на т.2 от Допълнителните разпоредби на Наредбата, са издадени от некомпетентен орган и са нищожни, поради което и на осн. чл.193 ал.1 от АПК съдът обявява нищожността им. Налице е основанието по чл.146 т.1 от АПК.

Допълнителен аргумент за невалидност на оспорените текстове на наредбата е липсата на законова делегация за приемането им. Специалният закон за вероизповеданията не предвижда уредба на подзаконово ниво на регулираните от него обществени отношения. Такава възможност няма установена и в ЗМСМА, включително за приемане на наредби в изпълнение за правомощията на общинските съвети по чл.21 ал.1 от ЗМСМА. Следователно атакуваните разпоредби на наредбата се приети без законова делегация, при липса на правно основание, което води до липса на материална компетентност на органа. Разпоредбите са невалидни и следва прогласяване на тяхната нищожност.

Извън горното и с оглед възраженията в жалбата съдът проверява и останалите основания по чл.146 от АПК, като констатациите са следните:

Спазена е формата на оспорените текстове от Наредбата - мястото и номерацията им съответстват на предвидения строеж на нормативните актове по чл.26-29 и чл.31 от Указ №883/24.04.1974г. за прилагане на ЗНА във вр. с §7 от ПЗР на ЗНА. Обжалваните разпоредби са приети с решение на Общинския съвет, с което се приема проект на Наредба за изменение на Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил,

поради което съответства на предвидената в чл.21, ал.2 във вр. с чл.27 от ЗМСМА във вр. с чл.11 ал.3 от ЗНА, форма.

Спазени са административнопроизводствените правила за приемане на оспорените разпоредби - спазена е процедурата по чл.26 ал.2 от ЗНА във вр. с чл.80 от АПК за публикуване на проекта за приемане на Наредбата в официалния сайт на Общината заедно с мотивите на вносителя, които съдържат елементите по чл.28 ал.2 от ЗНА; спазен е и 14-дневния срок в полза на заинтересованите лица за депозиране на евентуални предложения и становища по проекта преди разглеждането му на заседанието на ОбС; спазен е чл.78 ал.3 от АПК за публикуване на окончателният текст на Наредбата на официалния сайт на Общината.

Оспорените разпоредби на Наредбата противоречат на нормативни актове от по-висока степен. Както се посочи, с тях са въведени забрани за публични религиозни прояви, за публично изразяване на верски убеждения, за религиозна пропаганда и агитация по домове и при обществени мероприятия. Приетата регулация на средствата и методите на провеждане на религиозна дейност и за упражняване на правото на вероизповедание е в нарушение на правни норми на ЕКЗПЧОС, КРБ и ЗВ, като заявените в този смисъл доводи в жалбата са основателни. Налице е несъответствие с чл.9 ал.1 от Конвенцията, която прогласявайки свобода на мисълта, съвестта и религията; предвижда като неотменна част на тази свобода възможността на всеки да изповядва своята религия или убеждения индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, религиозни обреди и ритуали. Налице е противоречие с конституционно закрепената свобода на съвестта, свободата и мисълта, на избора на вероизповедание и на религиозни или атеистични възгледи /арг. чл.37 ал.1 от КРБ/. Юридическото съдържание на правото на вероизповедание, според решение №5 от 11.06.1992г. на КС на РБ по конст. дело №11/1992г., обхваща две по-важни правомощия: правото на свободен избор на вероизповедание и възможността за свободно упражняване на вероизповеданието чрез печат, слово, създаване на религиозни общности и сдружения, дейността им вътре в общността и извън нея като проявления в обществото. Касае се за ненакърнимо основно човешко право, прогласено от Конституцията и подробно регламентирано в Закона за вероизповеданията. Същият в чл.5 и чл.6 урежда проявленията на правото на вероизповедание и способите за упражняване на правото на вероизповедание, съобразявайки се с конституционната рамка, включително с ограниченията за упражняване на това право, установени в чл.13 ал.4 и в чл.37 ал.2 от КРБ / арг. чл.7 и чл.8 от Закона за вероизповеданията/. Визираните разпоредби очертават пределите за неговото упражняване, възпроизвеждайки нормата на чл.9 ал.2 от Конвенцията. Забраните, приети с оспорените разпоредби не са съобразени с нормативната регламентация с актовете от по-висока степен. Налице е противоречие с материалноправни разпоредби на актове от по-висш порядък като отменително основание по чл.146 т.4 от АПК.

Независимо от изложеното, предвид констатираната нищожност на атакуваните текстове, дължимо е нейното прогласяване със съдебния акт.

Предвид изхода на спора и изричната претенция на оспорващите, както и на осн. чл.143 ал.1 от АПК, в тяхна полза се присъждат деловодни разноски в размер на 630,00лв., съобразно приложения списък по чл.80 от ГПК, платими от ответника. Съдът присъжда адвокатско възнаграждение в размер на 600,00лв., доколкото визираната норма ограничава правото на разноски до възнаграждението за един адвокат.

По изложените съображения и на осн. чл.193 ал.1 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на разпоредбите на чл.19, на т.1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил, приета с Решение №75/27.03.2008г. на Общински съвет

– Кюстендил, изм. и доп. с Решение №414/29.08.2013г. на ОбС - Кюстендил, изм. и доп. с Решение №565/06.02.2014г. на ОбС – Кюстендил.

ОСЪЖДА Общински съвет – Кюстендил да заплати на Религиозна институция „Свидетелите на Йехова в България“ със седалище гр.София, бул. „Цар Борис III“ №227, както и на А.М. *** с ЛНЧ *****, Н.А.К. *** с ЕГН *****, Ц.А.К. *** с ЕГН *****, В.А.Д. *** с ЕГН *****, Г. С.Л. *** с ЛНЧ ***** и Л.С.А.С. *** с ЛНЧ *****, деловодни разноски общо в размер на 630,00лв., от които 10,00лв. – държавна такса, 20,00лв. – такса за обявление в Държавен вестник и 600,00лв. – възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи.

В случай на неподаване на касационна жалба или ако тя бъде отхвърлена, решението да се обнародва по реда на чл.37, ал.3 от ЗНА и чл.22, ал.2 от ЗМСМА във вр. с чл.194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

309
18.10.2015

РЕШЕНИЕ

№

1591

дата 12 октомври 2016 год.

гр.Бургас

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – Бургас, XVI-ти състав,
в публично заседание на 16 септември 2016 год.,
в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА СТОЙЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ДАНИЕЛА ДРАГНЕВА
2. ВЕСЕЛИН ЕНЧЕВ

Секретар: Йовка Банкова
Прокурор: Галя Маринова

разглежда докладваното от съдия СТОЙЧЕВА
адм. дело № 1035 по описа за 2016 год. и за да се произнесе
взе предвид следните обстоятелства:

Производството е по реда на чл.185 и сл. от АПК, вр. с чл. 191, ал. 2 от АПК.

Образувано е по жалба на Религиозна институция "Свидетелите на Йехова в България", гр.София представлявана от Екхард Дейвид Никлаус – председател на съвета на старейшините на религиозната институция и Елена Викторовна Ключкина, Анатолий Михайлович Казин, Гинчо Янев Пасков, Сергей Анатолевич Страхов и Добрин Тодоров Желязков, всички с адреси в гр.Бургас против разпоредбата на чл.4 от Наредбата за опазване на обществения ред на територията на Община Бургас, като се прави искане за обявяването ѝ за противоконституционна и нищожна.

Жалбоподателите считат, че разпоредбата ограничава неприкосновеното право на свобода на религия и свобода за изразяване, гарантирана от чл.37, 39 и 41 от Конституцията и чл.9 и 10 от Европейската конвенция. Посочват, че тези права могат да бъдат регулирани само на национално ниво въз основа на закони, приети на народното събрание, поради което възразяват, че Общински съвет Бургас не е имал властта и правомощията да приеме оспорената разпоредба на чл.4 от Наредбата. Иска се нормата да бъде обявена за противоконституционна и за нищожна.

В съдебно заседание жалбоподателите Елена Викторовна Ключкина, Анатолий Михайлович Казин, Гинчо Янев Пасков, Сергей Анатолевич Страхов и Добрин Тодоров Желязков се явяват лично, както и с пълномощник, който поддържа жалбата на сочените в нея основания, претендира разноски.

Ответникът Общински съвет – Бургас се представлява от юрисконсулт, който пледира за отхвърляне на жалбата, като в представените писмени бележки отбелязва, че с оспорените разпоредби се гарантира обществения ред, което е едно от ограниченията, нормирани в Конституцията и Закона за вероизповеданията при упражняване правото на вероизповедание. Претендира възнаграждение.

216

Прокурорът от Окръжна прокуратура Бургас дава заключение за основателност на жалбата.

Съобщението за постъпилото оспорване е обявено по реда на чл.181, вр. чл.188 от АПК. По делото не са встъпили заинтересовани страни по смисъла на чл.189, ал.2 от АПК.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, подадена от лица, засегнати от действието на оспорената разпоредба на подзаконовия нормативен акт, а разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената разпоредба на чл.4 от Наредбата има следното съдържание:

(1) Забранява се публичното изразяване на верски убеждения от представители на вероизповедания, които не са регистрирани по реда на Закона за вероизповеданията.

(2) Публичното изразяване на верски убеждения от представители на надлежно регистрирани вероизповедания в предвидените за богослужение или религиозни събрания места е свободно, доколкото не нарушава други разпоредби, свързани с опазването на обществения ред.

(3) Публичното изразяване на верски убеждения от представители на надлежно регистрирани вероизповедания на открито се осъществява при спазване изискванията и по реда на Закона за събранията, митингите и манифестациите.

(4) Забранява се извършването на религиозна пропаганда по домовете на гражданите, без изразено от страна на последните изрично предварително съгласие за това.

(5) Забранява се извършването на религиозна агитация по улиците на града посредством раздаването на безплатни печатни материали - брошури, дипляни, книги и други."

Обществените отношения, свързани с местното самоуправление и местната администрация са уредени със ЗМСМА, чиито разпоредби очертават правния статут и компетентността на общинския съвет като орган на местното самоуправление, определящ политиката за изграждане и развитие на общината, във връзка с осъществяването на дейностите от местно значение, както и на други дейности, определени със закон. Общинският съвет като орган на местното самоуправление решава самостоятелно всички въпроси от местно значение, които законът е предоставил в неговата компетентност, както и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи – чл.21, ал.1, т.23 от ЗМСМА. От своя страна нормата на чл.17 от ЗМСМА определя кръгът от въпроси от местно значение, решаването на които, законът е поставил в компетентността на общинския съвет и те са в сферата на общинското имущество, общинските предприятия, общинските финанси, данъци и такси, общинската администрация; устройството и развитието на територията на общината и на населените места в нея; образованието; здравеопазването; културата; благоустрояването и комуналните дейности; социалните услуги; опазването на околната среда и рационалното използване на природните ресурси; поддържането и опазването на културни, исторически и архитектурни паметници; развитието на спорта, отдиха и туризма; защитата при бедствия. Видно е, че въпросите, касаещи правото на вероизповедание и свързаните с това дейности по неговото упражняване, законодателят е оставил извън кръга от въпроси от местно значение. Този подход напълно съответства на характера на правото на вероизповедание като основно, абсолютно, субективно, лично и ненакърнимо – чл.2, ал.1 от Закона за вероизповеданията,

поради което свързаните с него обществени отношения са кодифицирани на национално ниво посредством Конституцията на държавата и Законът за вероизповеданията. В този смисъл съдът приема, че оспорената разпоредба е приета от Общинския съвет без той да разполага с материална компетентност в тази насока, тъй като е приел разпоредба, която е извън въпросите от местно значение.

Свободата на вероизповеданията е закрепена на конституционно равнище в нормата на чл.37 от Конституцията, както и е нормативно уредена в Закона за вероизповеданията, като разпоредбите на чл.5 и чл.6 от този закон регламентират възможните форми на упражняване на правото на вероизповедание. В Закона за вероизповеданията не е предвидено посредством механизма на законовата делегация, упражняването на правото на вероизповедание, като предпоставки и форми, да се доразвие в подзаконов акт на местно равнище и в този смисъл съдът приема, че Общинския съвет не е разполагал с правомощие да упражни нормотворческа компетентност на основание законова делегация.

Нормативните ограничения при упражняване правото на вероизповедание се съдържат в чл.7 от ЗВ, съгласно който свободата на вероизповедание не може да бъде насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица. Становището на Общинския съвет е, че процесната разпоредба е приета именно от съображения за опазване на обществения ред на територията на община Бургас. В разпоредбата на чл.8 от ЗВ е предвидена законова възможност за ограничаване правото на вероизповедание, ако са нарушени изискванията на чл.7, като са регламентирани и възможните способности, чрез които се предприема ограничаването и развиването на нарочно производство за целта, но и тук не е предвидена законова възможност основанията, начина и средствата на ограничаване на правото на вероизповедание да се доразвият и уредят на местно ниво, в случая чрез Наредбата за опазване на обществения ред на територията на община Бургас. Липсата на законова делегация и в тази хипотеза обосновава извод за отсъствие на материална компетентност на Общинския съвет по приемането на разпоредбата на чл.4 от Наредбата.

Липсата на компетентност у органа издал съответния административен акт, в случая – нормативен, е порок, който по дефиниция води до нищожност на акта, поради което следва да бъде обявена нищожността на оспорената разпоредба на чл.4 от Наредбата за опазване на обществения ред на територията на община Бургас.

Що се отнася до тази част от петитума на жалбата, с която се иска обявяване на нормата за противоконституционна следва да се отбележи, че това е извън подведомствеността на административния съд, видно от нормата на чл.128 от АПК, както и това, че по въпросите за противоконституционност се произнася Конституционния съд, но това е относимо само за законите и другите актове на Народното събрание, както и актовете на президента – чл.12, ал.1, т.2 от ЗКС.

На основание изложените мотиви жалбата следва да бъде уважена, като се обяви нищожността на оспорената разпоредба, като с оглед този изход на процеса в полза на жалбоподателя РИ „Свидетелите на Йехова в България“ следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в документиран размер от 670лв.

Така мотивиран и на основание чл.193 от АПК, Бургаският административен съд, XVI-ти състав,

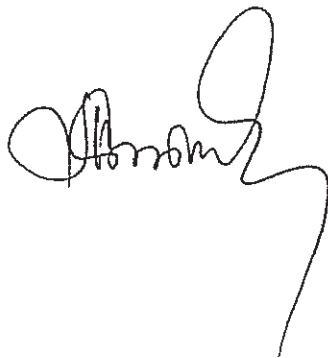
РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на разпоредбата на чл.4 от Наредбата за опазване на обществения ред на територията на Община Бургас, приета с решение на Общински съвет – Бургас по Протокол № 22 от 31.03.2005г., изм. и доп. с решения на Общински съвет – Бургас по Протокол № 34 от 31.03.2006г.; Протокол № 39 от 29.09.2006г.; Протокол № 9 от 22.05.2008г.; Протокол № 11 от 24.07.2008г.; Протокол № 13 от 23.10.2008г.; Протокол № 23/23.07.2009г.; Протокол № 24/17.09.2009г.; Протокол № 33/22.04.2010г.; Протокол № 34/20 и 26.05.2010г.; Протокол № 41/18 и 23.11.2010г.; Протокол № 44/20 и 25.01.2011г.; Протокол № 47/24 и 29.03.2011г.; изм. с Решение № 95/21.01.2012г. по адм.д.№ 1377/2011г. на Административен съд-Бургас, в сила от 13.02.2012г.; Протокол № 9/24.04.2012г.; Протокол № 27/24.09.2013г., изм. с Определение № 2087/10.10.2013г. по адм.д.№ 689/2013 г. на Административен съд-Бургас.

ОСЪЖДА Общински съвет Бургас да заплати на Религиозна институция „Свидетелите на Йехова в България“, със седалище в гр.София, бул.“Цар Борис III” № 227 сумата от 670лв. разноски по делото.

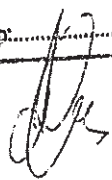
Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

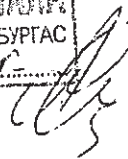
ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД БУРГАС
Решението е в сила в сила на 14.11.2016г.
Секретар:

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД БУРГАС
Дата: 14.11.2016г.

РЕШЕНИЕ

№74

06.04.2017 год.

гр. Стара Загора

В ИМЕТО НА НАРОДА

Старозагорски административен съд, публично съдебно заседание на девети март две хиляди и седемнадесета год., в състав

Председател: ГАЛИНА ДИНКОВА

Членове: ДАРИНА ДРАГНЕВА
МИХАИЛ РУСЕВ

при секретаря Ива Атанасова и в присъствието на прокурора Румен Арабаджиков, като разгледа докладваното от МИХАИЛ РУСЕВ адм. дело №484 по описа за 2016 год, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по чл.185 и сл.от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.45, ал.4, вр.с ал.11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/.

Образувано е по оспорване на Християнска Църква „Месия” – Стара Загора, представлявана от Главния пастор Любо Гечев Петков, Християнска Църква „Сион” - Стара Загора, представлявана от Главния пастор Димитър Николов Димитров, Българска Божия Църква „Възраждане” – Стара Загора, представлявана от Пастор Димитър Георгиев Лучев, Църква на Бога „Мостът” – Стара Загора, представлявана от пастир Стефко Димитров Златаров, Апостолски Християнски център „Живот в слава” – Стара Загора, представляван от старшия апостол Иво Стефанов Койчев и Евангелска Християнска Баптистка църква – Стара Загора, представлявана от пастир Павел Василев Вълков, всичките чрез адв. Милен Христов против разпоредбите на чл.25а, чл.25е, чл.25з, ал.1 и ал.4 и чл.25к от Наредбата за обществения ред в Община Стара Загора, както и по жалба на РИ „Свидетелите на Йехова в България” гр. София, Марко Бекер, Едит Ковач, Йоанна Райх, Сара Яворска, Силвия Павлова Йоргова и Красимир Динчев Велев, с която жалба са оспорени разпоредбите на

чл.25з, чл.25ж., 25е от Наредбата на обществения ред в Община Стара Загора. В жалбите се релевират доводи за противоречие на оспорените разпоредби с правните норми на чл.37 от Конституцията на Република България; на чл.2 ал.2, чл. 4 ал.3, чл.5 ал.1 и ал.3, чл.6 ал.1 и чл.12 ал.2 от Закона за вероизповеданията, както и с установената с чл.9 ЕКЗПЧОС, свобода на религията. Прави се искане за обявяване нищожността на оспорените разпоредби.

Правният интерес от оспорване се обоснова с опитите за ангажиране на административнонаказателната отговорност на оспорващите физически лица, с издадени от кмета на Община Стара Загора наказателни постановления срещу тях за нарушения на чл.25з и чл.25ж от Наредбата.

В съдебното производство оспорващите, чрез пълномощниците си адв. Стефанова и адв. Христов, поддържат релевираните в жалбите основания за нищожност на атакуваните нормативни разпоредби поради противоречие с установените материални предпоставки и цели на Конституцията на Република България, Закона за вероизповеданията и Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи. Претендират се присъждане на деловодни разноски по приложени списъци по чл.80 от ГПК.

Ответникът Общински съвет Стара Загора чрез пълномощника си юриск. Вълчева изразява несъгласие с оспорването по подробно изложени съображения в съдебно заседание. Изразява становище, че при приемането на Наредбата са спазени процесуалните правила на ЗНА, Общинския съвет е приел решението в рамките на своите правомощия, а оспореният акт съответства на нормативните актове от по-висока степен.

Представителят на Окръжна прокуратура Стара Загора дава заключение, че оспорването е основателно.

Съдът, като обсъди доводите, изложени в заповедта на областния управител и извърши проверка на законосъобразността на атакуваното решение, намира за установено следното:

Производството по приемане на изменението на Наредбата за обществения ред при ползването на превозни средства и общи площи на територията на Община Стара Загора е било иницирано от общинските съветници Гергана Микова и Николай Диков – с предложение рег. №10-61-109 от 11.03.2016 год. /стр.66 от делото/, придружено с проект за решение. Мотивите на вносителите, възприети впоследствие от Общински съвет Стара Загора като мотиви за приемането и сочат

зачестилите сигнали, че деца и младежи от града биват притеснявани по улиците на града от различни емисари, които под различни форми /печатна литература, аудио и видео информационни носители/ и им е предлагана безплатна информация със съмнителен характер, която в определена възраст би могла да бъде опасна и подбуждаща опасни действия. Това ги е мотивирало да направят предложение за приемането на нова глава в Наредбата. Проектът за изменение на наредбата е качен на сайта на Община Стара Загора /<http://www.starazagora.bg/bg/proekti-na-paredbi/> на 11.03.2016 год., като е дадено възможност на гражданите да правят своите предложения. /стр.65 от делото/. В посоченият срок, такива предложения не са получени. По делото са приложени становища на постоянните комисии към общинския съвет по законност и обществен ред, по териториално и селищно развитие и транспорт, по спорт и младежки дейности и по финанси и бюджет, които са гласували единодушно за проекта за изменение на наредбата. След съгласуването от тяхна страна, в проведеното заседание на 31.03.2016 год., Общинският съвет е приел на първо четене Наредбата за допълнение и изменение на Наредбата за обществения ред в Община Стара Загора, като „за” са гласували 48 души, против и въздържали се – трима. След приемането на допълнението на наредбата на първо четене, са депозираны възражения, въз основа на които общинските съветници Гергана Микова и Николай Диков, са внесли ново предложение за приемане допълнението на Наредбата с вх.№10-61-170/11.04.2016 год., като са приели направените възражения като основателни и в съответствие с тях са направили новото си предложение /лист 56 от делото/. Така внесеното предложение, отново е минало на гласуване постоянните комисии към общинския съвет по спорт и младежки дейности, по териториално и селищно развитие и транспорт, законност и обществен ред, и по социална политика, които са го приели единодушно. Така предвидените изменения на Наредбата са гласувани на второ четене, в проведеното заседание на 28.04.2016 год., като за изменението са гласували 45 от всички 51 общински съветника, от присъствали общо 48, против са били двама, а въздържал се - един.

Със свое Решение №282 от 28.04.2016 год., взето по Протокол №9 от заседание от същата дата, на основание чл.21 ал.2 от ЗМСМА, Общински съвет Стара Загора е приел Наредба за допълнение и изменение на Наредбата за обществения ред в Община Стара Загора.

По делото са представени документите по изисканата от съда административна преписка по приемането на Наредбата за обществения ред в Община Стара Загора.

При така установената по делото фактическа обстановка, съдът намира, че оспорването изхожда от лица, имащи правен интерес, насочено е срещу подзаконов административен акт на Общински съвет, който не е изключен от съдебен контрол по силата на специален закон, оспорването е в срок, предвид което е допустимо.

Разгледано по същество същото е основателно.

Материята за осъществяването на религиозните дейности се урежда от Конституцията на Република България /чл.13/ и Закона за вероизповеданията. Съгласно чл.13, ал.3 от Конституцията, традиционната религия в Република България е източно православното вероизповедание.

Предмет на оспорване са разпоредбите на чл.25а, чл.25е, чл.25з, чл.25ж и чл.25к от Наредбата за обществения ред в Община Стара Загора.

Оспорените разпоредби са със следното съдържание:

- Чл.25а./нов – Решение №282 от 28.04.2016 год./ Религиозни дейности могат да развиват само регистрирани по надлежния ред религиозни общности.

- Чл.25е. /нов – Решение №282 от 28.04.2016 год./ Местата за извършване на религиозните обреди и събирания се определят със заповед на Кмета на община Стара Загора.

- Чл. 25ж. /нов – Решение №282 от 28.04.2016 год./ (1) Публичните прояви и церемонии на открито на вероизповеданията включително и публично изразяване на верски убеждения от представители на надлежно регистрирани вероизповедания се осъществява при спазване изискванията и по реда на Закона за събранията, митингите и манифестациите и чл. 12 от Закона за вероизповеданията.

(2). Публичното изразяване на верски убеждения от представители на надлежно регистрирани вероизповедания в предвидените за богослужение или религиозни събирания места е свободно, доколкото не нарушава други разпоредби, свързани с опазването на обществения ред.

- Чл.25з. /нов – Решение №282 от 28.04.2016 год./ (1) Забраняват се публичните религиозни прояви, които накърняват общественото спокойствие, морал и традиции.

(2). Забранява се публичното изразяване на верски убеждения от представители на вероизповедания, които не са регистрирани по реда на Закона за вероизповеданията.

(3). Забранява се извършването на религиозна пропаганда по домовете на гражданите, без предварително изразено писмено съгласие от страна на последните.

(4). Забранява се извършването на религиозна агитация по улиците на града посредством раздаването на безплатни печатни материали – брошури, диплянки, книги и други.

- Чл.25к. Забранява се рекламирането на "чудодейни", "лечебни", "целителни" ефекти от дейността на изповеданията, освен ако последните не са с доказан клиничен ефект, удостоверен от здравните органи.

Съгласно препращането от чл.196 от АПК, на основание чл.168, ал.1 от АПК съдът извършва служебна проверка за законосъобразност на оспорените текстове от Наредбата на основанията по чл.146 от АПК.

Съгласно чл.76 ал.3 от АПК, чл.8 от ЗНА и чл.21 ал.2 от ЗМСМА, общинските съвети имат нормотворческа компетентност, но ограничена по териториален и предметен обхват. Общинските съвети приемат нормативни актове - правилници и наредби, с които уреждат обществени отношения с местно значение, т.е. същите са териториални нормотворчески органи с обща компетентност. Не всеки въпрос в неговия териториален аспект може да стане предмет на уредба на нормативен акт, приет от общински съвет. Съгласно ал.3 на чл.76 АПК, общинските съвети имат право да издават нормативни актове, с които да уреждат обществените отношения от местно значение, но съобразно нормативни актове от по-висока степен. В така ограничената тяхна нормотворческа компетентност не се включва материята, по която има създадена регламентация, приложима на територията на цялата държава, т.е. общинските съвети не разполагат с правомощия, които да ги овластяват да преуреждат материя, уредена с общ за страната нормативен акт. Следователно въпрос, уреден и от общински съвет при наличие на нормативна уредба от по-висока степен, е решен от некомпетентен орган, което е порок, обуславящ нищожност на издадения акт. В контекста на гореизложеното, в наредбата не следва да се преповтарят законовите разпоредби, а същите да бъдат детайлизирани.

В контекста на изложените принципи на нормотворческата дейност на общинските съвети, съдът счита оспорените разпоредби на Наредбата за нищожни. В случая, със същите се регулират средствата и начините на

провеждане на религиозна дейност и за упражняване на конституционно закрепеното право на вероизповедание, като се въвеждат забрани за публични религиозни прояви, въвеждат се правила относно местата за тяхното провеждане, за публично изразяване на верски убеждения, за религиозна пропаганда по улиците, както и такава пропаганда по домовете на гражданите, без тяхното съгласие и рекламирането на чудодейни, лечебни и целителни ефекти от дейността по вероизповеданията, ако този клиничен ефект не е удостоверен от здравните органи. Съгласно чл.1 от Закона за вероизповеданията, предмет на регулация са правото на вероизповедание, неговата защита, както и правното положение на религиозните общности и институции и техните отношения с държавата, съответно в чл.5 и чл.6 от закона се уреждат способите за упражняване на правото на вероизповедание, а в чл.7 и чл.8 от закона са въведени забрани и ограничения за упражняване правото на вероизповедание. На законово ниво са дефинирани и относими към регулираните обществени отношения понятия в допълнителните разпоредби на Закона за вероизповеданията. Сравнителният анализ на законовата регламентация и на подзаконовата регламентация, уредена с оспорените текстове на Наредбата, обосновава изводи за това, че общинският съвет е уредил обществени отношения, които вече веднъж са уредени със Закона за вероизповеданията. С преуреждането с атакуваните разпоредби на вече уредени обществени отношения и въвеждането на допълнително забрани и правила, ОбС – Стара Загора е нарушил материалната си компетентност като е излязъл извън рамките на ограничените от чл.76, ал.3 от АПК нормотворчески правомощия, очертани също така и в разпоредбата на чл.8 от ЗНА.

Единственото правомощие на местната власт в лицето на Кмета на Общината, съгласно Закона за вероизповеданията, е да регистрира местните поделения на регистрираните в Софийски градски съд религиозни общности и да води съответния регистър на местните поделения /чл.19 от ЗВ/. Доколкото законът е предвидил държавната политика в областта на правота на вероизповедание, да се осъществява от Министерския съвет /чл.34 от ЗВ/, то е недопустимо общинският съвет да провежда своя собствена политика в тази област, респективно да издава наредба за регулирането на религиозните дейности.

Предвид изложеното, разпоредбите на чл.25а, чл.25е, чл.25ж, чл.25з и чл.25к от Наредбата, са издадени от некомпетентен орган и са нищожни, поради което и на осн. чл.193 ал.1 от АПК съдът следва да обяви нищожността им. Налице е основанието по чл.146 т.1 от АПК.

Допълнителен аргумент за невалидност на оспорените текстове на наредбата е липсата на законова делегация за приемането им. Специалният закон за вероизповеданията не предвижда уредба на подзаконово ниво на регулираните от него обществени отношения. Такава възможност няма установена и в ЗМСМА, включително за приемане на наредби в изпълнение за правомощията на общинските съвети по чл.21 ал.1 от ЗМСМА. Несъмнено оспорените разпоредби са приети като част от Наредбата за обществения ред в Община Стара Загора и същата би могла да бъде приета единствено и само на основание чл.21, ал.1, т.23 от ЗМСМА, което е и правното основание за приемането на атакуваните разпоредби. Доколкото обаче е налице изключителна компетентност на други органи да регулират обществени отношения свързани с осъществяването на религиозна дейност, то се изключва и възможността на общинския съвет да приеме каквато и да е била нормативна уредба в тази насока. Следователно атакуваните разпоредби на наредбата се приети без законова делегация, при липса на правно основание, което води до липса на материална компетентност на органа. Разпоредбите са невалидни и следва прогласяване на тяхната нищожност.

Извън горното и с оглед възраженията в жалбата съдът проверява и останалите основания по чл.146 от АПК, като констатациите са следните:

Спазени са административнопроизводствените правила за приемане на оспорените разпоредби - спазена е процедурата по чл.26 ал.2 от ЗНА във вр. с чл.80 от АПК за публикуване на проекта за приемане на Наредбата в официалния сайт на Общината заедно с мотивите на вносителя, които съдържат елементите по чл.28 ал.2 от ЗНА; спазен е и 14-дневния срок в полза на заинтересованите лица за депозиране на евентуални предложения и становища по проекта преди разглеждането му на заседанието на ОбС; спазен е чл.78 ал.3 от АПК за публикуване на окончателният текст на Наредбата на официалния сайт на Общината.

Оспорените разпоредби на Наредбата противоречат на нормативни актове от по-висока степен. Както се посочи, с тях са въведени забрани за средствата и начините на провеждане на религиозна дейност и за упражняване на конституционно закрепеното право на вероизповедание, като се въвеждат забрани за публични религиозни прояви, въвеждат се

правила относно местата за тяхното провеждане, за публично изразяване на верски убеждения, за религиозна пропаганда по улиците, както и такава пропаганда по домовете на гражданите, без тяхното съгласие и рекламирането на чудодейни, лечебни и целителни ефекти от дейността по вероизповеданията, ако този клиничен ефект не е удостоверен от здравните органи. Приетата регулация на средствата и методите на провеждане на религиозна дейност и за упражняване на правото на вероизповедание е в нарушение на правни норми на ЕКЗПЧОС, КРБ и ЗВ, като заявените в този смисъл доводи в жалбата са основателни. Налице е несъответствие с чл.9 ал.1 от Конвенцията, която прогласявайки свобода на мисълта, съвестта и религията, предвижда като неотменна част на тази свобода възможността на всеки да изповядва своята религия или убеждения индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, религиозни обреди и ритуали. Налице е противоречие с конституционно закрепената свобода на съвестта, свободата и мисълта, на избора на вероизповедание и на религиозни или атеистични възгледи /арг. чл.37 ал.1 от КРБ/. Юридическото съдържание на правото на вероизповедание, според решение №5 от 11.06.1992 год. на КС на РБ по конст. дело №11/1992 год., обхваща две по-важни правомощия: правото на свободен избор на вероизповедание и възможността за свободно упражняване на вероизповеданието чрез печат, слово, създаване на религиозни общности и сдружения, дейността им вътре в общността и извън нея като проявления в обществото. Касае се за ненакърнимо основно човешко право, прогласено от Конституцията и подробно регламентирано в Закона за вероизповеданията. Същият в чл.5 и чл.6 урежда проявленията на правото на вероизповедание и способите за упражняване на правото на вероизповедание, съобразявайки се с конституционната рамка, включително с ограниченията за упражняване на това право, установени в чл.13, ал.4 и в чл.37, ал.2 от КРБ / арг. чл.7 и чл.8 от Закона за вероизповеданията/. Визираните разпоредби очертават пределите за неговото упражняване, възпроизвеждайки нормата на чл.9 ал.2 от Конвенцията. Забраните, приети с оспорените разпоредби не са съобразени с нормативната регламентация в актовете от по-висока степен. Налице е противоречие с материалноправни разпоредби на актове от по-висш порядък като отменително основание по чл.146 т.4 от АПК.

Независимо от изложеното, предвид констатираната нищожност на атакуваните текстове, дължимо е тяхното прогласяване със съдебния акт.

Предвид изхода на спора и изричната претенция на оспорващите, както и на осн. чл.143 ал.1 от АПК, в тяхна полза се присъждат деловодни разноски, платими от ответника, както следва: в размер на 630.00 лв., съобразно приложения списък по чл.80 от ГПК по подадената жалба от Религиозна институция „Свидетелите на Йехова в България” гр. София, Марко Бекер, Едит Ковач, Йоанна Райх, Сара Яворска, Силвия Павлова Йоргова и Красимир Динчев Велев. Деловодни разноски в размер на 470.00 лв., съобразно приложения списък по чл.80 от ГПК по подадената жалба от Християнска Църква „Месия” – Стара Загора, представлявана от Главния пастор Любо Гечев Петков, Християнска Църква „Сион” - Стара Загора, представлявана от Главния пастор Димитър Николов Димитров, Българска Божия Църква „Възраждане” – Стара Загора, представлявана от Пастор Димитър Георгиев Лучев, Църква на Бога „Мостът” – Стара Загора, представлявана от пастир Стефко Димитров Златаров, Апостолски Християнски център „Живот в слава” – Стара Загора, представляван от старшия апостол Иво Стефанов Койчев и Евангелска Християнска Баптистка църква – Стара Загора, представлявана от пастир Павел Василев Вълков.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 193, ал. 1, предложение второ от АПК, Старозагорският административен съд

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на разпоредбите на чл.25а, чл.25е, чл.25ж, чл.25з и чл.25к от Наредбата за обществения ред в Община Стара Загора.

ОСЪЖДА Общински съвет – Стара Загора да заплати на Религиозна институция „Свидетелите на Йехова в България”, представлявано от Екхард Дейвид Никлаус и със седалище гр. София, бул.”Цар Борис III”№227, кв. Павлово; Марко Бекер, ЛНЧ _____, Едит Ковач, ЛНЧ _____; Йоанна Райх, ЛНЧ _____; Сара Яворска, ЛНЧ _____; Силвия Павлова Йоргова, ЕГН _____ и Красимир Динчев Велев, ЕГН _____, деловодни разноски общо в размер на 630.00лв.

ОСЪЖДА Общински съвет – Стара Загора да заплати на от Християнска Църква „Месия” – Стара Загора, представлявана от Главния пастор Любо Гечев Петков, Християнска Църква „Сион” - Стара Загора, представлявана от Главния пастор Димитър Николов Димитров, Българска Божия Църква „Възраждане” – Стара Загора, представлявана от

Пастор Димитър Георгиев Лучев, Църква на Бога „Мостът” – Стара Загора, представлявана от пастир Стефко Димитров Златаров, Апостолски Християнски център „Живот в слава” – Стара Загора, представляван от старшия апостол Иво Стефанов Койчев и Евангелска Християнска Баптистка църква – Стара Загора, представлявана от пастир Павел Василев Вълков, деловодни разноси общо в размер на 470.00 лв..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

След влизане в сила решението да се обнародва по начина, по който е обнародвана Наредбата за обществения ред при ползването на превозни средства и общи площи на територията на Община Стара Загора.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Р Е Ш Е Н И Е

Номер 1072 Година 2017, 19.06. Град ПЛОВДИВ

В ИМЕТО НА НАРОДА

ПЛОВДИВСКИ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, VII състав

на 17.05.2017 година

в публичното заседание в следния състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЯВОР КОЛЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЯНКО АНГЕЛОВ
ВЕЛИЧКА ГЕОРГИЕВА

при секретаря ПОЛИНА ЦВЕТКОВА и при присъствието на прокурора МАРИН ПЕЛТЕКОВ, като разгледа докладваното от **СЪДИЯ ЯВОР КОЛЕВ** адм. дело номер 3000 по описа за 2016 година и като обсъди :

Производство пред първа инстанция.

Постъпила е жалба от ***с адрес на управление *** „Д.К.М. ***“, Б.Г.К. *** и К.Д.В. *** срещу разпоредбите на чл.4 ал.6 от ал.1, т.6 и т.7 и чл.103 ал.2 от Наредбата за поддържане и опазване на обществения ред на територията на Община – Карлово.

Недоволни от така приетите правила за поведение, предмет на вторична правна уредба от страна на органа на местно самоуправление, жалбоподателите излагат аргументи за тяхната нищожност, респ. незаконосъобразност по същество, поради което настояват за обявяването им за нищожни, респ. отмяната им. Претендират разноски.

Ответният – Общински съвет/ОБС/ - Карлово счита жалбата за неоснователна и настоява за отхвърлянето и.

Участвалия по делото прокурор от Окръжна Прокуратура – Пловдив дава заключение за основателност на жалбата.

Пловдивският административен Съд – седми състав, след като разгледа поотделно и съвкупност наведените с жалбата основания, намира за установено следното.

Оспорени са текстове на чл.4 ал.6/с общо 21 точки/ от Наредбата за поддържане и опазване на обществения ред на територията на Община – Карлово, според които: Спазване на обществения ред при дейността на религиозните общности. 1.Вероизповеданията могат да имат местни поделения съгласно уставите си. 2. Местните поделения се вписват от определени от кмета на общината служители в регистър според населеното място, където е седалището им, при условията на уведомителен режим, в 7-дневен срок, на основание на заявление от централното ръководство на вероизповеданието или упълномощено от него лице съгласно устава.3. В общинската администрация се води регистър на местните поделения на вероизповеданията. 4. Не могат да получат регистрация в община Карлово вероизповедания, легитимирани по силата на други нормативни документи, освен посочените в чл.19 ал.3 на Закона за вероизповеданията.5. Регистрираните вероизповедания могат свободно да развиват своята дейност в рамките на Конституцията и Законите на страната.6.Свободата на вероизповедание не може да бъде насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица, съгласно чл.37, ал.2 от Конституцията.7. Религиозните общности и институции, както и верски убеждения, не могат да се използват за политически цели. 8. Религиозните общности и институции не могат да включват в дейността си малолетни лица, освен с изричното съгласие на техните родители или настойници. Непълнолетните лица могат да бъдат включвани в дейността на религиозните общности и институции, освен ако има изричното несъгласие на техните родители или попечители.9. Регистрираните вероизповедания имат право за своите нужди да произвеждат и продават вещи, свързани с богослужебната им дейност, ритуали и обреди. 10. Забранява се каквато и да е било дейност на вероизповеданията в детските и учебни заведения, паметници на културата и други културни институти и около тях, съгласно чл.5 от Закона за народната просвета.11. *(нова, приета с Решение № 267/26.05.2016 г.)* Забраняват се публичните

религиозни прояви, които накърняват общественото спокойствие, морал, традиции и добрите нрави. 12. **(нова, приета с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Забранява се публичното изразяване на верски убеждения от представители на вероизповеданията и/или религиозни общности, които не са регистрирани по реда на Закона за вероизповеданията. 13. **(нова, приета с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Забранява се извършване на религиозна пропаганда по домовете на гражданите, без изразено от страна на последните изрично предварително съгласие за това. 14. **(нова, приета с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Забранява се извършване на религиозна пропаганда по улици, площи, пазари и други публични пространства на населените места от регистрираните поделения на вероизповеданията на територията на община Карлово извън определените места за богослужение или религиозни събрания посредством продажба или раздаване на безплатни печатни материали – брошури, диплянки, книги и други. 15. **(нова, приета с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Забранява се публично носене на облекло и аксесоари, покриващи лицето, както и други видове религиозно облекло и символи, които са несъвместими с морала и традициите на регистрираните религиозни общности в Република България. 16. **(променена с Решение № 267/26.05.2016 г.)** В своята дейност вероизповеданията не могат да използват психотропни, наркотични и упойващи вещества или хипнотични и други методи, водещи до частична или пълна промяна в съзнанието на човека. 17. **(променена с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Забранява се рекламирането на "чудодейни", "лечебни", "целителни" ефекти от дейността на вероизповеданията, освен ако последните не са с доказан клиничен ефект, удостоверен от здравните органи. 18. **(променена с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Местата за извършване на религиозни обреди и събрания трябва да отговарят на санитарно-хигиенните изисквания и подлежат на проверки от страна на органите на РЗИ по общия ред. 19. **(променена с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Държавни служители не могат да налагат религиозните си убеждения на работното място или да злоупотребяват със служебното си положение за подобни цели. 20. **(променена с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Публичните прояви и церемонии на открито на изповеданията се извършват по общия административен ред, съгласно Закона за събранията, митингите и манифестациите. 21. **(променена с Решение № 267/26.05.2016 г.)** Констатираните нарушения се докладват на Дирекция "Вероизповедания" на Министерския съвет и Прокуратурата. Нарушенията се констатира с актове, съставени от длъжностни лица на Дирекция "Вероизповедания" на Министерския съвет. Наказателните постановления се издават от директора на Дирекция "Вероизповедания" на Министерския съвет, чиито служители са съставили актовете.

Всъщност с при първоначалното приемане на общинската Наредба, направено с решение по Протокол №9 от 29.03.2012г. на органа на местно самоуправление, ал.6 на чл.4 не е съществувала в правния мир. Същата е приета в сегашния си действащ вид чрез двукратно допълване на нормативния акт на вторично правно регулиране, като първоначално с решение по Протокол №40 от 18.09.2014г. е създадена ал.4 на чл.6 с 16 точки, а впоследствие с решение по Протокол №9 от 26.05.2016г. ал.6 е допълнена с нови пет точки, като първоначалните/т.11 до т.15/ са станали съответно т.16 до т.21.

Във връзка с проверката, която е длъжен да направи административния съд за спазване процедурата, в която е бил приет акта, с оглед повелителните норми на чл.77 АПК и чл.26 ал.2 ЗНА/в съответната му приложима редакция към момента на приемане на двете изменения на Наредбата от м. септември 2014г. и м. май 2016г./, според които "Компетентният орган издава нормативния административен акт, след като обсъди проекта заедно с представените становища, предложения и възражения" и "Преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за предложения и становища по проекта", се констатира следното.

Видно е от представените доказателства досежно първото направено допълнение на Наредбата от м. септември 2014г., че предложението за новата алинея с това съдържание е направено от Кмета на Общината с докладна записка на Общинския съвет, входирани при последния на дата 09.09.2014г. Заедно с това се представя извлечение/л.119/, което се сочи да е от официалния сайт на Общината с дата върху него от 23.09.2014г./т.е. след приемането му от ОбС – Карлово/, от което обаче не може да се установи кога точно е публикувано предложението, но по-важното е, че всъщност 14 дневния минимален срок няма как и да е спазен, след като допълнението е разгледано и прието на сесия от 18.09.2014г., т.е. само девет дни след внасянето си.

По отношение на последващото изменение/с което са добавени пет нови точки към порвоначалните шестнадесет/ се установява, че то е предложено от общинския съветник Светлозар Янков, входирано на дата 05.05.2016г., като отново от извлечение от интернет страницата на Общината/л.106/, но с дата 27.05.2016г. е видно публикуване на заглавие за "Приемане Наредба за изменение и допълнение на наредбата...." с дата 10.05.2016г., 13,41 часа.

В случая заседанието, на което това изменение прието е било проведено на 26.05.2016г., като минималният срок за предложения и становища би изтекъл на 25.05.2016г./24 май е неработен ден като официален празник/.

Проблемът с представените извлечения е, че те вече не са достъпни на официалния сайт/където в частта проекти за наредби първото публикуване е от дата 11.05.2016г., т.е. един ден след датата, на която е настоящия проект за изменение/, но пък и двете извлечения са направени от дати, следхождащи дори датите на провеждане на заседанията на органа на местно самоуправление, на които те са били обсъдени и приети. Т.е. липсват обективни данни за съществуването им на този сайт поне 14 дни преди съответното заседание. Както вече се посочи, при първото допълване последния срок въобще и не е бил спазен.

Освен всичко това, досежно последното изменение от м. май 2016г., тъй като доклад не е бил изготвен, всъщност липсват конкретни мотиви, които са наложили допълването на посочената алинея с още пет точки, като общите съждения на вносителите от рода: да се предотврати страха в условията на "глобалната терористична заплаха" не дават възможност съдът да провери най – малкото тяхното съответствие с принципа за съразмерност, регламентиран в чл.6 АПК.

Всъщност видно е от самото писмо на Председателя на Общински съвет до съда/л.80/, че за спазване на административните процедури, вкл. и изпълнение изискванията на чл.77 АПК, контролът бил осъществен от Областен управител – Пловдив, който не бил върнал приетите допълнения и изменения в Наредбата за повторно разглеждане. Сочи се освен това, че към днешна дата не могат да се представят доказателства за публикуване на проектите за нормативен акт преди внасянето им за обсъждане в ОбС – Карлово.

Изложеното обаче/липсата на упражнени правомощия на Областен управител по чл.45 ЗМСМА/ не може да санира евентуален недостатък от категорията на споменатите по-горе несъобразявания с императивните норми на АПК и ЗНА. Освен това няма въобще данни, вкл. и от протокола на заседанията на Съвета, тези проекти да са били обсъждани от която и да е от комисииите на същия в съответствие с изискванията на действащия тогава Правилник за организация на дейността му, респ. не се представят протоколите от тези проведени заседания на съответните Комисии.

Изложените констатации на Съда са напълно достатъчни за отмяна на атакуваните разпоредби от Наредбата само на това основание, тъй като неспазването на цитираните правила, които са от публичен ред, е абсолютно основание за отмяна на всяка правна норма на вторичната правна уредба, предоставена за приемане от органите на местно самоуправление, съобразно константната практика на ВАС на РБ.

Консеквентно това обосновава и извода на настоящия състав – за отмяна на атакуваните норми от общинската Наредба.

По разноските.

С оглед изхода от спора такива се дължат на жалбоподателя – ****, като според представения списък на разноските те възлизат на общо 650 лева.

На основание чл.194 АПК настоящото съдебно решение следва да се обнародва от ответния орган, за негова сметка по начина, по който е бил обнародван и оспорения му акт.

Ето защо и поради мотивите, изложени по – горе ПЛОВДИВСКИЯТ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – VII състав :

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ разпоредбата на чл.4 ал.6 от Наредбата за поддържане и опазване на обществения ред на територията на Община – Карлово, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

ОСЪЖДА Общински съвет – Карлово да заплати на **** с адрес на управление *** сумата от общо 650/шестстотин и петдесет/ лева разноски по делото.

На основание чл.194 АПК настоящото съдебно решение, след изтичане сроковете за оспорването му, следва да се обнародва от Общински съвет – Карлово, за негова сметка по начина, по който е бил обнародван и оспорения му акт.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС на РБ в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

22

РЕШЕНИЕ №755

Гр.Пловдив, 17.07.2006 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, наказателна колегия в открито съдебно заседание на двадесети юни през две хиляди и шеста година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВАН БОНЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СЛАВКА ДИМИТРОВА
КИРИЛ НИКОЛОВ

със секретаря Милена Ганева и прокурора Росен Каменов разгледа докладваното от съдията Николов КНАХД №464 по описа на съда за 2006 год., за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение №360/20.12.2005 год. по НАХД №1442 / 2005 г. по описа на ПРС, XVI н.с. е ПОТВЪРДЕНО НП №568 / 12.07.2005 год. на Зам.Кмета на Община Пловдив, с което на Ханс Амон е наложена глоба от 200 лв. за нарушение по чл.7, ал.2 от Наредба №1 на Община Пловдив.

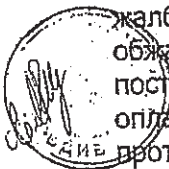
Недоволен от така постановеното решение е останал въззивният жалбоподател, който чрез повереника си адв.Атанас Кръстев го обжалва в срок с искане то да бъде отменено, а вместо него постановено ново – с което да се отмени атакуваното НП. Основното оплакване на касатора е, че административнонаказателната норма противоречи на нормативни актове от по – висок ранг и е неприложима.

Пред настоящата инстанция адв.Кръстев поддържа и доразвива жалбата с изложените в нея доводи.

За ответната страна - Община Пловдив, не се явява представител.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна и предлага да бъде потвърдено атакуваното с нея решение.

Пловдивският окръжен съд като провери обжалвания съдебен акт с оглед направените касационни оплаквания, въз основа на доказателствата прие:

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Фактите по делото не са спорни и основно се състоят в това, че на 28.03.2005 год. касаторът Ханс Амон разпространявал в градската градина книжни материали с религиозно съдържание. Тъй като това се забранява от чл.7, ал.2 на Наредба №1 на Община Пловдив, Амон бил наказан с атакуваното наказателно постановление.

Касационните доводи са поддържани и пред въззивния съд, но той ги е приел за несъстоятелни. Според защитата забраната на чл.7, ал.2 от местната наредба противоречи на КПЧОС, на КРБ и на ЗВ и следва да се игнорира – основание НП да се отмени.

Въпреки, че се е занимал подробно с тези възражения, районният съд е стигнал до грешни изводи, обусловили и неправилен резултат. Всъщност оплакванията на касационния жалбоподател са основателни.

Преди всичко местният законодател не е имал правомощие да регулира обществени отношения, свързани с вероизповеданията, защото това е въпрос, дълбоко засягащ цялото общество и не е само от местно значение – така той е превишил нормотворческия си лимит по чл.22, ал.1 от ЗМСМА.

Освен това Наредба №1 на Община Пловдив защитава обществения ред на нейната територия – следователно в хипотезата забраната по чл.7, ал.2 от същата следва да е предвиден юридически факт, обективен елемент, насочен против този именно обществен ред – например с поведението си нарушителят да обижда чужда вяра, да води до нарушаване на спокойствието на гражданите, да скандализира обществото и пр. Такъв елемент в чл.7, ал.2 обаче липсва. А само защото една забрана е въведена под претекст да защити обществения ред, още не значи, че престъпването ѝ всъщност го нарушава. Тя само отразява субективната представа на местния законодател за обществен ред, която обаче може да е грешна, както е в случая.

Така, произволно и в неоправдана защита на критикуваната забрана се оказва съждението на решаващия съд, че простото разпространение на книжни религиозни материали извън култовите места е вече нарушение на обществения ред. Това разбиране съдържа опасна за правния мир трактовка на понятието за обществен ред - по неговата логика този обществен ред може да се наруши и от адвокатите и съдиите например, ако обсъждат правни въпроси извън съдебните зали и канторите и си разменят съдебни книжа. Всъщност по тази логика общественият ред на територията на общината се нарушава и от продавачите в книжарските павилиони, където се предлагат, т.е. разпространяват какви ли не религиозни текстове -

очел
стре
кул
кул
раз
раз
рай
мас
се и
/на
нал

доп
пре

че и
оби
съд
нор
КРЕ
и в
Сле
чл.:

про
нез
отм

по с
год
нал
на (

очевидно това не са култови места, въпреки че част от тях са пред сградата на самата общинска администрация. Освен това дори от обща култура се знае, че има вярвания, които изключват необходимостта от култови места за упражняването им – тогава те не биха могли да се разпространяват на територията на Община Пловдив, защото тук те са разрешени само на такива места. Интересно е какво би казал районният съд по въпроса за масово разпространените водосвети, маслосвети и прочее популярни църковни ритуали, които по правило се извършват извън храмовете и то не на култови места /напр.освещаване на магазин/ - може би в бюджета на Църквата ще се наложи разходно перо за глоби на свещениците.

Вижда се, че всичко това е напълно абсурдно и не се налага допълването на изложената критика с други примери още повече предвид тяхната неизчерпаемост.

Същественото се състои в единствения законосъобразен извод, че нормата на чл.7, ал.2 от Наредба №1 на Община Пловдив за общественения ред на нейната територия, тъй като дефинитивно не съдържа елементи против обществения ред, противоречи на норми от нормативни актове с по – висока степен: чл.9, ал.2 от КПЧОС, чл.37 от КРБ и чл.5 и чл.7 от ЗВ, гарантиращи свободата на вероизповеданията и в случая: на свободното им изразяване без да се вреди на този ред. Следователно правоприлагащият орган е обвързан с правилото по чл.15, ал.2 от ЗНА да приложи нормативния акт от по – висока степен.

Всичко изложено означава, че наказателното постановление против Ханс Амон за нарушение по чл.7, ал.2 от наредбата е незаконосъобразно и трябва да бъде отменено. За целта следва да се отмени и съдебното решение, което неправилно го е потвърдило.

Ето защо Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №360/20.12.2005 год. по НАХД №1442/2005 г. по описа на ПРС, XVI н.с. и потвърденото с него НП №568 / 12.07.2005 год. на Зам.Кмета на Община Пловдив, с което на Ханс Амон е наложена глоба от 200 лв. за нарушение по чл.7, ал.2 от Наредба №1 на Община Пловдив.

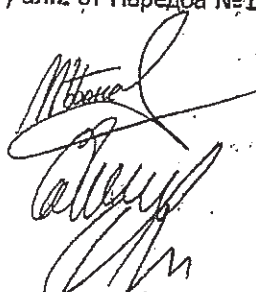
Решението е окончателно.

Върхо с
Секретар

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

РЕШЕНИЕ № 543

гр.Русе, 31.05.2010г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Русенският районен съд, IX наказателен състав, в публичното заседание на 31 май през две хиляди и десета година в състав:

Председател: **НИКОЛАЙ СТЕФАНОВ**

Съдебни заседатели: 1.

2.

при секретаря Надежда Стефанова и в присъствието на прокурора ..... като разгледа докладваното от съдията Николай Стефанов НАХД-№:993 по описа за 2010г., за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от Красимир Николов Савов от гр.Русе, против наказателно постановление N:K-5837/30.03.2010г. на Володя Кенарев, зам. кмет на община Русе, с което за нарушение на чл.5, ал.1 от Наредба N:19 на Общински съвет Русе е наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лева.

Жалбоподателя, чрез процесуалните си представители излага съображения, че наказателното постановление е незаконосъобразно и моли то да бъде отменено.

За Община Русе редовно призовани не се явява представител.

РРП редовно призовани не изпращат представител и не вземат становище по делото.

Районният съд, като прецени допустимостта на жалбата и след анализ на събраните по делото доказателства и становищата на страните, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от легитимирано лице в преклузивния срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН.

Видно от съдържанието на приложенияя по делото акт за установяване на административно нарушение на 08.01.2010г. била извършена проверка на площад "Свобода" в гр.Русе при която бил

установено, че жалбоподателят Савов, като организатор на масова обществена проява на територията на гр. Русе е нарушил изискванията на Наредба 19 на Об.Съвет Русе. Организираната масова обществена проява на "Свидетели на Йехова" се провеждала извън молитвен дом, без издадено предварително разрешение от Кмета на Община Русе.

По-късно с атакуваното наказателно постановление на жалбоподателя за гореописаното нарушение било наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лева.

В хода на съдебното следствие с оглед изясняване обективната истина по делото е разпитан в качеството на свидетел актосъставителят Калоян Нешев и лицата посочени от жалбоподателя – Кели Реймънд Скот и Борислава Хунк Нгуен.

От показанията на актосъставителя в съдебно заседание се установи, че след получен сигнал отишъл на площад "Свобода" в гр. Русе. Забелязал двама човека с подръчен статив, които спирали отделни граждани и им обяснявали нещо. Забелязал около двамата само трима или четирима спрели човека и то за малко.

От показанията на св. Скот се установи, че той се е намирал на площад "Свобода" на въпросната дата и час. Твърди, че с жалбоподателя вървели отделно и говорили с отделни граждани за своята вяра. Установява, че не са правили масово мероприятия, нито е имало около тях събрани хора.

От показанията на св. Нгуен се установи, че тя също като жалбоподателя и св. Скот се намирала на площад "Свобода" в гр. Русе и разговаряла с отделни граждани за своята вяра. Твърди, че не са използвали микрофони, високоговорители или платформи.

При така установените доказателства по делото, съдът приема, че наказателното постановление е незаконосъобразно.

Видно от представените по делото писмени доказателства "Свидетелите на Йехова" са правно регистрирано изповедание в Република България. Според съда констатираното от актосъставителя се изразява в това, че жалбоподателя Савов разговарял с отделни граждани за своите убеждения. Това деяние обаче не следва да се разглежда, като организиране на масова обществена проява. В конкретния случай са нарушени правата на жалбоподателя Савов, които са гарантирани от Конституцията на Република България и от чл. 9, 10 и 14 на Европейската Конвенция за защита на човешките права и свободи. Ето защо тълкуванието и прилагането на чл. 5, ал.1, от приетата от Общински съвет на гр.

Русе Наредба №19 по отношение на действията на жалбоподателя са незаконосъобразни и в противоречие с Българската конституция.

По тези съображения обжалваното наказателно постановление в този си вид и с тези доказателства е негодно да ангажира адм. наказателната отговорност на жалбоподателят и следва да бъде отменено изцяло.

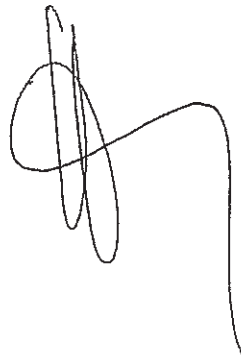
Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА наказателно постановление N:K-5837/30.03.2010г. на Володя Кенарев, зам. кмет на община Русе, с което за нарушение на чл.5, ал.1 от Наредба N:19 на Общински съвет Русе на Красимир Николов Савов от гр.Русе е наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд Русе в 14 дневен срок от днес за жалбоподателя; респективно от съобщаването му на наказващият орган по реда на АПК.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

РЕШЕНИЕ

Номер 5

13.04.2011 год.

град Чирпан

В ИМЕТО НА НАРОДА

Чирпански районен съд
На седемнадесети март
В открито заседание в следния състав:

..... състав
година 2011

Председател: АТАНАС ДИНКОВ

секретар: ДОНКА ВАСИЛЕВА

като разгледа докладваното от съдия-докладчика АТАНАС ДИНКОВ а.н.дело № 330 по описа за 2010 година за да се произнесе съобрази:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Анна Русева Желязкова, ЕГН: 3, с адрес - гр.Димитровград, ул. „Г“, вх. ет. ап. против наказателно постановление (НП) № РД-09-НП-134 от 15.09.2010 год. на Кмета на Община Чирпан, с което за нарушение на чл.22 от Наредбата за търговска дейност на територията на Община Чирпан (НТДТОЧ) и е била наложена глоба в размер на 50 (петдесет) лева.

Релевираните в жалбата оплаквания се свеждат до това, че по същество се оспорва извършеното нарушение и се иска отмяна на атакуваното НП, по съображения подробно изложени.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично, като сама и чрез процесуални представители, поддържа жалбата си и моли за отмяна на НП.

Въззиваемата страна Община гр.Чирпан, чрез процесуалният си представител изразяват становище, че жалбата е неоснователна, като молят НП да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото гласни и писмени доказателства, поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е санкционирана за това, че на 14.08.2010 год. на ул.„Васил Левски“ в гр.Чирпан е извършвала търговия със стоки, без да е регистрирана по съответният ред и отговаряща на всички изисквания на нормативните актове, в зависимост от предмета на осъществяваната от нея дейност, с което деяние е нарушила разпоредбата на чл.22 от НТДТОЧ.

Във връзка с нарушението на жалбоподателката бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 717, бланков номер 131482 от 14.08.2010 год. (заведен на 16.08.2010 год.) по описа на РПУ гр.Чирпан. При връчването на АУАН жалбоподателката е вписала възражения, че не извършва търговска дейност със стоки, поради което и не е регистрирана, като търговец.

Въз основа на акта било издадено атакуваното НП № РД-09-НП-134 от 15.09.2010 год. на Кмета на Община Чирпан, като нарушението било квалифицирано от административно-наказващият орган (АНО), като такова по чл.22 от Наредбата за търговска дейност на територията на Община Чирпан. Последното било изпратено по пощата и получено от жалбоподателката на 23.09.2010 година, видно от отбелязването в представената обратна разписка за доставка, а жалбата против него била подадена чрез АНО на 30.09.2010 год. (видно от пощенското клеймо, на плика с който е подадена), като е заведена с входящ № 93-00-1079 на 04.10.2010 год. по описа на Община Чирпан, т.е. в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, с оглед на което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност.

С оглед изясняване на фактическа обстановка, съдът разпита в качеството на свидетели по делото - актосъставителя Христо Душев Христов, свидетелят при

съставянето на АУАН – Иво Йорданов Пеев, както и лицата – Райна Цветилова Георгиева, очевидец и член на сдружение „Свидетели на Йехова“ и Христо Петров Георгиев, председател на сдружение „Свидетели на Йехова“ в България.

Съвкупно от показанията на полицейските служители се установи, че същите били изпратени от оперативният дежурен при РПУ гр.Чирпан, на адрес в гр.Чирпан, ул. „Васил Левски“ № 21 за проверка на сигнал от гражданка. На място полицаите констатирани, че на възрастна, трудно подвижна жена (подала сигнала в РПУ и не установена от АНО), била продадена библия за сумата от 10 лева, от жалбоподателката, която била член на сдружението „Свидетели на Йехова“. Свидетелите не могат да посочат, датата на която е била продадена библията и съответно платена сумата от 10 лева. В показанията си св.Христов сочи, че от разговора си с възрастната жена е установил, че библията е била продадена на друга дата и съответно тогава е била платена сумата от 10 лева. Свидетелят твърди, че жената се е оплакала в РПУ, защото липсват страници от библията, като искала нормална такава, от която да не липсват страници. След това, на улицата до блока, полицейските служители спрели жалбоподателката и св.Георгиева, отвели ги в РПУ гр.Чирпан, където им снели обяснения, след което им съставили АУАН. Съдът кредитира с доверие показанията на свидетелите Христови и Пеев, тъй като се основават на непосредствени впечатления, непротиворечиви са и взаимно се допълват.

От показанията на св.Георгиева се установи, че последната, като член на сдружение „Свидетели на Йехова“ на посочената дата, заедно с жалбоподателката били на съботна служба по домове на хората в гр.Чирпан. По време на проповедите посетили и жената подала сигнала в РПУ, на която жалбоподателката при друго посещение била дала стара библия. Свидетелката сочи, че не продавали стоки, приемали доброволни дарения, като същият ден не са приели парични дарения от посочената жена. Съдът кредитира показанията на свидетелката, тъй като същите са логични и последователни и се основават на непосредствени впечатления.

От показанията на св.Георгиев, председател на сдружение „Свидетели на Йехова“ в България се установяват характера на дейността на членовете на сдружение „Свидетели на Йехова“ в България, като доколкото същите съдържат факти и обстоятелства за религиозният и проповеднически характер на дейността на членовете на сдружението, то съдът ги приема с доверие и им дава вяра.

Изложената фактическа обстановка се установява и от събраните в хода на съдебното следствие, писмени доказателства – НП № РД-09-НМ 134 от 15.09.2010 год. на Община гр.Чирпан, АУАН № 717/16.08.2010 год. от 14.08.2010 год. с бл.номер 131482, допълнително обяснение от Райна Цветелинова Георгиева, входирано с рег. индекс и дата 93-00-1082 от 01.09.2010 год. на Община гр.Чирпан, удостоверение за актуално състояние по ф.д.№ 1665/2003 год. на СРС от 14.06.2010 год., разписка № 01589 от 30.09.2010 год., разписка № 01 от 26.11.2010 год. на български пощи ПП станция Варна 4, известие за доставяне ИД PS 9004 001/13Н, с печат от 04.10.2010 год., наредба за търговската дейност на територията на Община Чирпан, плик с печат от 27.12.2010 год. на ПП Варна, Решение № 68/15.05.2004 год. на Общински съвет Чирпан, ведно с Наредба за търговската дейност на територията на Община Чирпан, Решение № 129/10.09.2008 год. на Общински съвет гр.Чирпан, Решение № 353/26.11.2009 год. на Общински съвет гр.Чирпан, Наредба за търговската дейност на територията на Община Чирпан (актуализирана), съпроводителното писмо вх.№ 498 от 16.02.2011 год. на Община гр.Чирпан. Всички доказателства по делото кореспондират помежду си, поради което съдът няма да ги обсъжда поотделно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че жалбата е основателна.

На първо място следва да се отбележи, че в хода на съдебното производство, от страна на АНО, не беше доказан по безспорен и категоричен начин, до изискваната от закона степен на несъмненост, факта на извършеното административно нарушение от обективна страна. С други думи, за да се ангажира отговорността по чл.22 от НТДТОЧ е безусловно необходимо да се докаже, че

жалбоподателката е извършвала търговия със стоки и услуги, като не е била регистрирана по съответният ред. В атакуваното НП е посочено само, че жалбоподателката е извършвала търговия със стоки, но нито в АУАН, нито в обжалваното НП е посочено какъв вид стока е била продавана, т.е. липсва описание на нарушението. В АУАН и НП не е посочена точната дата, на която е извършено нарушението (видно от показанията на свидетелите Христов и Пеев е, че продажбата на библията е извършена на друга дата), обстоятелство, което АНО е следвало да изясни. В АУАН и НП не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението (не е установено лицето, на което е продадена стоката), както и на доказателствата, които го потвърждават.

Горезложеното съставлява нарушение на императивните разпоредби на чл.42, т.4 и чл.57, т.5 от ЗАНН, което представлява самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на НП.

На второ място, АНО никъде не е посочил от коя разпоредба на Наредбата за търговска дейност на територията на Община Чирпан следва, че за неизпълнението на чл.22 от НТДТОЧ, се налага административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева. Видно от Глава пета на посочената Наредба е, че неизпълнението на чл.22 от НТДТОЧ не е скрепено с административна санкция, тъй като с Решение № 353 от 26.11.2009 год. на Общински съвет гр.Чирпан е прието изменение на чл.66 от Наредбата, като е отпаднала санкцията за неспазване на Глава втора от Наредбата, където е визирано посоченото правило на чл.22 от НТДТОЧ. Съобразно императивната разпоредба на чл.2, ал.1 от ЗАНН, деянията, които съставляват административни нарушения и съответните за тях наказания, се определят със закон или указ. Т.е. неизпълнението на разпоредбата на чл.22 от НТДТОЧ, не е съставомерно и не съставлява административно нарушение, доколкото за него не е предвидена административна санкция.

На следващо място, дори АНО да е приел, че факта на осъществяваната търговия на стоки е бил доказан по безспорен и несъмнен начин, то наказващият орган не е съобразил, че в конкретният случай, видно от удостоверение за актуално състояние по ф.д.№ 1665/2003 год. на СРС от 14.06.2010 год., сдружение „Свидетели на Йехова“ е официално регистрирано, като религиозна институция в Република България и е вписано в регистъра на вероизповеданията. Съобразно разпоредбата на чл.23, ал.1 и 2 от Закона за вероизповеданията, регистрираните вероизповедания имат право за своите нужди да произвеждат и продават вещи, свързани с богослужебната им дейност, ритуали и обреди, като сделките не са търговски по смисъла на Търговския закон. Доколкото в случая се касае за продажба на библия, за която е ноторно известно, че е вещь (книга), свързана с богослужебна дейност, ритуали и обреди, то сделка с посочената вещь от членовете на религиозното сдружение „Свидетели на Йехова“ не е търговска (по силата на посоченият закон). Поради това Наредбата за търговска дейност на територията на Община Чирпан не е следвало да бъде прилагана в конкретният случай, тъй като са приложими нормите на нормативен акт с по-висока степен, а именно - чл.23, ал.1 и 2 от Закона за вероизповеданията.

На последно място в изложението (но не и по значение), съдът споделя изцяло аргументите на жалбоподателката, че религиозната дейност, която е осъществявала е законна и защитена от чл.6, 13, 37, 38, 39 и 41 от Конституцията на Република България, чл.9, 10 и 14 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, чл.2-8 и 23 от Закона за вероизповеданията и чл.2 и 4 от Закона за защита от дискриминация, а посоченият текст на чл.22 от НТДТОЧ урежда търговски, а не религиозни дейности. Поради това Кмета на Община Чирпан неправилно е тълкувал и приложил визираната общинска наредба, което от своя страна е довело до нарушаване на правото на жалбоподателката свободно да изповядва религията си.

По изложените мотиви, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено изцяло, поради което и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № РД-09-НП-134 от 15.09.2010 год. на кмета на Община Чирпан, с което на Анна Русева Желязкова, ЕГН [redacted], с адрес - гр.Димитровград, ул. [redacted], вх. [redacted] ет. [redacted] ап. [redacted] за нарушение на чл.22 от Наредбата за търговска дейност на територията на Община Чирпан (НТДТОЧ) е била наложена глоба в размер на 50 (петдесет) лева, като незаконосъобразно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Старозагорския административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: [signature]

ИДИО С ОРИГИНАЛА	
СЕРИЯ	[signature]
ФИЛИАЛ	[signature]
ДАТА	15.05.2011
Районен съдия и секретар	[signature]
ИМ	[signature]
СЕКРЕТАР	[signature]

РЕШЕНИЕ № 287

гр.Кюстендил, 02.11.2015 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Кюстендилският районен съд, наказателна колегия, в публично съдебно заседание на четиринадесети октомври две хиляди и петнадесета година в състав

РАЙОНЕН СЪДИЯ: Пламен Деянов

при участието на съдебният секретар Наташа Стоилова, като разгледа докладваното от съдия Деянов НАХД № 805/ 2015 год., за да се произнесе, взе в предвид следното:

Николета Александрова Колева, ЕГН - _____ от общ.Асеновград, гр. Асеновград, ул. _____ ил", № _____ обжалва Наказателно постановление № 70/ 27.05.2015 год., изд.от Кмета на Община Кюстендил, с което за нарушение на чл.19 ал.4 от Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на на Община Кюстендил и на основание чл.19, ал.4 от същата и е наложено административно наказание „глоба” в размер на 800 / осемстотин лева/.

Развиват се съображения за незаконосъобразност на постановлението.

Ответният АНО редовно призован, се представлява от ю.к. Ива Манчева.

КРС, след като събра необходимите доказателства за изясняване на делото от фактическа страна и ги обсъди по отделно и в съвкупност приема за установено следното:

На 11.04.2015 год. в 11,20 часа служители към управление „Общински имоти” ,респективно „Общинска охрана” гр. Кюстендил, изпълнявали служебните си задължения по охрана и опазване на общественият ред и спокойствие на гражданите.При обхода в района на площад „ 1 ви май” гр. Кюстендил забелязали хора, които раздавали брошури. Решили да извършат проверка и в хода на същата установили, че раздаваните брошури съдържат религиозна тематика. Самите брошури били илюстрирани с изображения на Исус Христос, мъж, жена и дете, като на задната им страна разчели надпис „издават Свидетелите на Йехова”. С тази дейност се занимавали около шест човека. Служителката при „Общинска охрана”, Анна Василева Свиленова в качеството и на актосъставител считайки, че се извършва нарушение на чл. 19 от „Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на на Община Кюстендил”, съставила АУАН № 0000010927 вписвайки като нарушител жалбоподателката Николета Александрова Колева. Така съставения АУАН е подписан от свидетелите В диспозитива на така съставеният и подписан от тях и нарушителя АУАН отбелязали: На 11.04.2015 година около 11,20 часа, улица „цар Освободител” в района на площад „ 1ви май” , горепосоченото лице извършва религиозна агитация посредством раздаване безплатни печатни материали/брошури, диплянки/ на „Изповедание на Свидетелите на Йехова в България”.

Квалифицирали тази дейност като нарушение разпоредбата на чл. 19 от „Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на на Община Кюстендил”. Извършили проверката, като неясно по какъв начин / не по редът на глава четиринадесета раздел пети от НПК/ един от раздаваните печатни екземпляри останал във владение на проверяващите. В последствие приложили същият към писмените доказателства по делото. Така очевидно с формалното изпълнение на задълженията си те нарушили разпоредбата на ЗАНН, чл.41 като не иззели по редът на закона вещественото

доказателство свързано с установяването от тях нарушение. В следствие на така съставения АУАН, Кмета на Община Кюстендил издал и атакуваното НП № 70/27.05.2015 година.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва напълно от показанията на разпитаните в ОСЗ свидетели, както и от материалите съдържащи се административно-наказателната преписка.

Съобразявайки изложеното съдът счита, че подадената жалба е допустима като подадена в срок и от лице, имащо право на такава, а по същество основателна, макар и не по наведените в нея доводи, поради което атакуваното постановление ще се отмени.

Мотивите на съда са следните:

На първо място съдът приема за безспорно установено това, че На 11.04.2015 година около 11,20 часа, улица „Цар Освободител“ в района на площад „1ви май“, горепосоченото лице извършва религиозна агитация посредством раздаване безплатни печатни материали/брошури, диплянки/ на „Изповедание на Свидетелите на Йехова в България“. Безспорен факт е и влязлата в законна сила „Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил“. Съдът счита, че в настоящето производство следва да се даде отговор относно това, доказано ли е извършването на забранена от закона религиозна агитация. И ако е извършвана такава то начинът на извършването и доказва ли до степен на несъмнено извършено административно нарушение от обективна страна. В атакуваното от жалбоподателката НП е посочено само, че тя е раздавала в района на площад „1 ви май“ безплатни материали /брошури, диплянки/ на „Изповедание на Свидетелите на Йехова в България“. Твърди се, че подобна дейност се забранява чрез разпоредбата на чл.19 от „Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил“, тъй като според процесуалният представител на АНО тази Наредба е влязла в законна сила. При това възниква въпросът: „Възможно ли е да бъдат черпани права чрез прилагането на един подзаконен нормативен акт, чието съдържание е в очевидно противоречие със Закона за вероизповеданията и Конституцията на Република България“? В същото време не е ли това превишаване на нормотворческия лимит на местната власт ограничен от разпоредбата на чл. 22, ал.1 от ЗМСМА. А и само защото една забрана се въвежда за да защитава обществения ред, значи ли, че престъпването и води до автоматично до извод за наличието на административно нарушение, след като АНО за пореден път не сочи доказателства относно материалната правоспособност на служителите извършили проверката и съставили АУАН.

Изхождайки от Конституцията на Република България в частност и разпоредбата на: „чл. 39.(1) Всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин.(2) Това право не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на другото и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността.“ За непредубеденият е очевидно, че в тази му част нормотворчеството на Община Кюстендил чрез въвеждането на подобни забрани под предтекст „защита на общественият ред“ е незаконосъобразна. Разбирането изразено чрез съдържанието на разпоредбата в чл.19 от „Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на Община Кюстендил“ е и опасно. Простото разпространение на книжни религиозни материали извън културните места само по себе си не може да бъде прокламирано и възприемано за нарушение на общественият ред. Ноторно известен факт е, че има вероизповедания, които

използват съвременни форми/ озвучаване в околното пространство, често надхвърлящо параметрите на храма/ на разпространяване същите, както и такива, които изключват необходимостта от култови места за упражняването им. Редица обредно ритуални дейности от официалната източно православна християнска религия се извършват извън храма в присъствието на множество лица, без това да налага извод за нарушаване на общественият ред и спокойствие на гражданите. При това записаният за нарушен текст от Наредба на Община Кюстендил не става ясно кога, къде и как е приет, къде е обнародван и от кога е влязъл в сила.

Водим от разбирането за прилагане върховенството на закона настоящият състав на съдът счита, че е очевиден факт извършено нарушаване разпоредбата на чл.22 , ал.1 от ЗМСМА, чрез формалното вписване в горепосочената Наредба съдържанието на чл.19, без да се посочи дефинитивно, против кои елементи от съдържанието на понятието обществен ред са насочени подобни изяви и по какъв начин увреждат общоприетите обществени отношения. Цитираната от АНО нарушена норма на чл.19 от „Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на на Община Кюстендил”, очевидно противоречи на норми от нормативни актове с по-висока степен: чл.9, ал.2 от КПЧОС, чл. 37 от КРБ, и чл.5 както и чл.7 от ЗВ, които норми в достатъчно, безусловно несъмнено и ясно регулират свободата на вероизповедание. За разлика от АНО настоящият състав на съдът счита, че е обвързан с правилото на чл.15, ал.2 от ЗНА т.е. е задължен да приложи разпоредбите на нормативния акт от по-висока степен. Така допуснатото от него нарушение във връзка с прилагането на закона е довело до нарушаване правото на жолбоподателя да изповяда свободно религията си.

Гореизложеното води до извода, че издаденото от АНО но атакувано от жалбоподателката НП № 70/27.05.2015 година, в този му вид и с посочените от АНО доказателства е негодно да ангажира административно наказателна отговорност на жалбоподателката. Като незаконосъобразно, то следва да бъде отменено.

Водим от горното и на осн.чл.63,ал.1 ЗАНН, съдът:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯВА КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО- Наказателно постановление №/70 от 27.05.2015 година, изд.от Кмета на Община Кюстендил, с което на Николета Александрова Колева, ЕГН - _____ } от общ.Асеновград, гр. Асеновград, ул. „ _____ ”, № _____ за нарушение на чл.19 ал.4 от Наредбата за дейността на религиозните общности на територията на на Община Кюстендил и на основание чл.19, ал.4 от същата и е наложено административно наказание „глоба” в размер на 800 / осемстотин лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване на основанията, предвидени в НПК по реда на АПК пред Административен съд-гр.Кюстендил в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчването на преписи.

РАЙОНЕН СЪДИЯ

